

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JIA PINGWA

KARA

gece
kitaplığı

Çevirdi:
Ahmet Ekrem Demirkale
Liu Yunze

İmtiyaz Sahibi • Yaşar Hız
Genel Yayın Yönetmeni • Eda Altunel
Kapak & İç Tasarım • Gece Kitaplığı

Çin Halk Cumhuriyeti Northwest Üniversitesi Yabancı
Diller Fakültesi dekanı Prof. Hu Zongfeng Bey'e
desteklerinden dolayı teşekkür ederiz.

Birinci Basım • Aralık 2020 / ANKARA

ISBN • 978-625-7702-14-0

© copyright

Bu kitabın yayın hakkı Gece Kitaplığı'na aittir. Kaynak
gösterilmeden alıntı yapılamaz, izin almadan hiçbir
yolla çoğaltılamaz.

Gece Kitaplığı

Adres: Kızılay Mah. Fevzi Çakmak 1. Sokak Ümit Apt
No: 22/A Çankaya/ANKARA Tel: 0312 384 80 40

www.gecekitapligi.com
gecekitapligi@gmail.com

Baskı & Cilt
Eğiten Kitap
Sertifika No: 47083

Çeviri:
Ahmet Ekrem Demirkale
Liu Yunze

KARA

JIA PINGWA

gece
kitaplığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1

Kara, yaşça kocasından daha büyüktü. Kara; domuzları besler, koyunları otlatır, siyah kayalıkla-
rın kenarında odunu dahi o keser ve her şeyin üstesinden
gelirdi. Bununla birlikte, karanlık bastığında bir de genç
kocasının askıntı olmasıyla uğraşırdı. Kocası maymun yav-
rusu gibiydi. Birçok kitaptan öğrendiği yeni stillerle ona
eziyet ediyordu. O kocasının bu halinden nefret ediyor,
göbeğiyle onu yataktan itecek hale geliyordu.

Kocası ona: ‘Sen benim tarlamsın!’ der ve bu düşünce
ile tarlasını istediği şekilde “sürerdi”!

Birkaç yıldızın aydınlattığı karanlık gecenin soğuğu
pencere kafesinden içeri sızardı. Genç koca bir taraftan
üstünde onu ezerken bir yandan da başka kadınların isim-
lerini sayıklardı. Kara, bu isimlerin köydeki genç ve güzel
kızlara ait olduğunu bilirdi. Bu durum ona çok ağır gelir,
gözyaşları tüm yüzünü kaplardı. Kocası defolup bir kenar-
da ölü gibi uyduğunda dahi onun hıçkırıkları ve gözyaşları
dinmek bilmezdi.

Yatak odasında sesi biraz fazla çıkınca da yan oda-
daki kayınpederinin sesi yükselir ve küfürle karışık: ‘Ne
ağlayıp duruyorsun alçak, yiyip içmekten karnın şişti de
uyuyamıyor musun?’ derdi. Kayınpederinin mizacı git
gide asabileşiyor, Kara ise bir daha ses çıkartmaya cesa-
ret edemiyordu. Kayınpederi küfür etmeye devam ediyor,
‘Ananın evinde ne yiyor, ne giyiniyorsun? Mutlu bir yu-
vaya düşmüşsün hala tatmin olmuyor musun?’ diyordu.
Abaküsün rahatsız edici sesleri eşliğinde bu küfürleri işi-
tiyordu.

Kayınpederi kasabanın kredi memuru olduğundan
abaküsü kullanmada çok maharetli idi. İki eliyle, top ile

oyunayan aslan oyunundaki aslan gibi çalışırdı. Son iki yılda ailenin maddi durumu günden güne iyileşiyordu.

Bununla beraber Kara'nın yüzüne bakmıyor, iğrenç sözler söylüyor onun bakımsızlığını eleştirip eli ayağı şişman çirkin biri olduğunu söylüyorlardı. Kara ise aslında çok kolay memnun olan biriydi. Dağın uçsuz bucaksız bir yerinde yaşayan annesi çok fakirdi fakat şimdi yiyecekleri eskisine göre daha iyi olmuştu. Abisinin suratının rengi sarı mum gibiydi. Abisi, iki üç haftada bir kasabaya gider ufak tefek ticaretler yapardı. Kasabaya geldiği zamanlarda kardeşinin evine uğrar, dağdan getirdiği ürünlerden bırakır, bir öğün yemeğini yer ve ayrılırdı. Her ayrılışında, Kara'nın kalbinin acı içerisinde olduğunu fark etmeksizin: 'Benim kız kardeşim mutlu!' derdi. Kara bu hal karşısında, 'Abiciğim güzel yemekler yediğinde mutluluk mu oluyor?' diyecek olur ancak hiçbir zaman bunu onun yüzüne karşı söyleyemezdi. Bu sözleri her defasında yüreğinde kaybolurdu. İstiyordu ki; kendisinin bir oğlu olsun ve bu acılara onun sayesinde katlanabilsindi. Fakat Avalokitesvara ona hiç yardım etmedi. Gözlerini koskoca açıp karanlıkta derin düşüncelere dalmıştı, pencerenin dışında yıldız kalmamıştı. Sağanak yağmur yağmaya başlamış, bu ızdırap veren yağmur, yamacın üstündeki tatlı patatesin asma bıyığını başka köklere sarıyordu. Bundan dolayı da Kara onları çapalıyordu.

Kara bununla uğraşırken bahçe kapısının tokmağı üç defa vuruldu. Kayınpederi odadan çıkıp: 'Geldim, geldim.' diyerek ayakkabısını giyip kapıyı açtı. Bir erkek sesi sertçe: 'Yine kiminle içki içtin?' diye sordu. Kayınpederi: 'Yabancı yok, sadece seni bekliyordum.' dedi. Sonrasında ikisi birden havanın durumuna küfür ederek yan odaya girdiler ve şeytan kutsal kitabı okuyor gibi fısıldaşmaya başladılar.

Bu esnada kayınvalidesi kalkmış, elinde bambudan yapılmış piposu ile onun yatak odasının kapısına vurarak: 'Kara, hadi kalk artık! Baban misafirlerle içki içecek;

mutfağa git, biraz yemek yap! Uyuma numarası yapmayı bırak!’ dedi.

Eve sık sık misafirler geldiği için Kara bu duruma alışmıştı. O, misafirlerin gece yarısı gelmesine anlam veremiyordu. Bazen eve çok fazla sayıda sandık ve çuvallar geliyordu. Kayınpederi bunları kimseye dokundurtmuyor, o da köpek ve kedi gibi konuşmadan duruyordu. O gün mutfakta bir tabak yumurta kızartarak pişirdi. Bir küçük tabak biandan ve kokmuş tofu yemeği yaptı. Onun yanına da beykın yapmayı ihmal etmedi. Yaptığı yemekleri tepsiyle kayınpederinin odasına götürdü. Misafirin zarif görünüşlü biri olduğunu düşündüğü sırada, masaya koyduğu bir deste parayı kayınpederine doğru iterken gördü. Adam kayınpederine: ‘bunlar senin, yeterli mi, sadece istediğim...’ diyordu ki; kayınpederi ayağı ile masanın altından misafirin ayağına vurdu ve şapkasını çıkartıp paraların üzerine kondurdu. Kara aniden utangaç bir biçimde hiçbir şey görmemiş gibi misafire: ‘Gece yarısında güzel yiyecekler yoktu’ dedi. Misafir ise daha da cesurca ona bakmaya başladı, garip bir şekilde bakıyordu. Kara heyecandan elleriyle düğmelerini ilikliyor, bir taraftan yanlış iliklemekten korkuyor, bir yandan da başkalarının ona gülmesinden endişe ediyordu.

Kayınpederinin: ‘Uyumaya git, burada durup ne yapacaksın?’ ikazı üzerine odadan çıktı.

Kara odadan çıkınca kendini kurtulmuş gibi hissetti, yatağının üzerine oturuverdi. Genç kocası uyanıp ona döndü ve sessizce sordu: ‘Gelen kim, belde başkanı Ma bey mi?’ Kara dedi ki: ‘Ma bey’in burnu büyük, bu sefer gelen ise çok heybetli biri’. Genç koca: ‘Bu, doğu köyünden soyadı Wang olan biri. Taşımacılıktan zengin oldu, para ile ilçeden yüzü su gibi yumuşak bir kadınla evlendi.’ dedi. Kara sessizce dinledi, bir şey söylemedi. Genç kocası: ‘O zengin oldu ancak bizim evimize geldi, babam yine güzel para kazanmış olmalı!’ Kara dedi ki: ‘O taşımacılık yapıyor,

babamız nasıl para kazanıyor ki?’ Kocası: ‘Babam hissedar oluyor ya!’ Kara kocasının ailesine karşı hiç güvende hissetmiyordu. Sözüne devamlı: ‘Babamın hissedar olacak kadar parası nereden geliyor ki?’ dedi. Zifiri karanlıkta kocasının gözleri aniden ışık saçtı ve dedi ki: ‘Sen benimle evlenmenin basit bir şey olduğunu mu zannediyorsun? Benim babam belki bir lider değil ama kimlerle ilişki içerisinde? Sen bu kadar çirkin olsan da senin de çirkinliğin verdiği bir mutluluğun var!’ Bu sözlerin karşısında Kara: ‘Ben senin paran olup olmamasını hiç önemsemedim, seninle evlendiğimde sen parası olmayan bekâr biriydin!’ dedi. Kocası: ‘Sen benim zengin biri olmamdan korkuyorsun, bana layık olamamaktan korkuyorsun!’ diyordu. Kara alt dudağını ısırtıyor bir taraftan da yan odada kayınpederinin misafiri içki içirmeye zorladığını, içmekten sarhoş olduklarını, masanın altına düşürüp kırdıkları tabakların seslerini duyuyordu. Kocası: ‘Ne oldu da konuşmuyorsun?’ dedi. Kara dedi ki: ‘Ben kendimi değil seni düşünüyorum, nereden geldiği belli olmayan para çoğaldıkça insana zarar verir’. Genç kocası: ‘Sen o kadar yüksek ahlaklısın da, annen benimle evlendiğinde neden tabut parası istedi? Komşunun parasının nereden geldiği belli, neden onunla yaşamaya gitmiyorsun?’ dedi.

Kara, bu sözler karşısında battaniyeyi kafasına kadar çekip uyudu.

Gözlerini kapattı kapatmasına da kalbinin acısı dinmiyordu. Siyah kan karnı içinde dalgalanıyordu. Kendi ailesinin fakir olmasından nefret ediyor ve kocasıyla aynı seviyede olamadığını düşünüyordu. Kocasının gitgide zenginleşmesinden nefret ediyordu. Zira onunla artık saygılı bir biçimde konuşmuyordu. O bunları düşünürken horoz öttü ve alelacele tekrar kalktı. Zira domuzlara yemek yapılması gerekiyordu. Yağmur hala yağıyor, bahçedeki su birikintisi parıltıyordu. Aniden komşunun bahçesinin üstünde kırmızı ışıklar gördü ve şaşkına döndü. Bahçe duvarına merdiven dayayıp baktağında ise komşunun bahçesinde

şenlik ateşi gördü. Biri ateşin yanına çömelmiş, kapının eşiğine sıkıştırdığı taşıma sırgısını, ateşin üstüne koydu. İki eli ile aşağıya doğru itekliyordu. İki metreden fazla uzunluktaki beyaz dut taşıma sırgısını eğrileştiriyor, yay gibi bir şekle çeviriyordu. Kara seslendi: ‘Mu Du, erken uyanmışsın? Yağmur yağmış yine de kafanı koyup dinlenmiyorsun ya!’

Mu Du kafasını çevirdiğinde birden korktu, ateşin ışığı yüzüne yansımıştı. Kıpırmızı suratına sanki domuz kanı sürülmüş gibiydi, Kara’yı görünce kahkaha atarak gülmeye başladı.

Kara tekraren: ‘Bir taşıma sırgıyla niye bu kadar uğraşıyorsun?’ dedi.

Mu Du: ‘Yumuşatamazsam omuzlarımı ağrıtıyor!’

Kara: ‘Zaten o insana baskı yapan bir şey, sen güney dağına gidip has kofa mı toplayacaksın?’

Mu Du: ‘Güney bahçesindeki kel üç günde bir geliyor, o 3 yuan’dan fazla kazanıyor, ben ondan daha güçlüyüm.’

Kara: ‘El âlem dışarıya gidip büyük ticaret yapıyor, binlerce yuan kazanıyorlar yahu.’

Mu Du: ‘Bizim arabamız yok, olsa da büyük ticaret yapacak becerimiz yok’ dedi.

Kara duvarın üstünde uzunca bir iç çekti. Mu Du otuzlu yaşlarda, beceriksiz bir kişiliğe sahip fakir birisiydi, yaşlı babasıyla birlikte yaşıyordu. Kara onun bu haline acıyordu. Evlenememiş olduğundan elbisesini dikecek bir kadını da yoktu. Pantolonu yırtıldığında beyaz veyahut siyah iple gelişigüzel dikerdi. Ona tam bu noktada ‘Sen nasıl olur da kel kadar çevik olabilirsin, has kofa toplamaya gittiğin dağ yolunda senin gibi çini ayaklı aptal elli birisinin dikkatli olması gerekir’ diyecekti ki lafı içine çekti söylemedi. Kara merdivenden aşağıya inerken Mu Du: ‘Kara sana sıcak bir şeyler vereyim!’ dedi ve elini ateşin içine sokup kararmış

bir şey çıkarttı. Sıcak olduğu için bir elinden diğerine atıyor ve bağırarak üflüyordu. Duvarın kenarına geldi, elini uzatıp duvarın üstündeki Kara'ya yumruk büyüklüğündeki patatesi uzattı.

Kara: 'Daha yüzümü bile yıkamadım, yemeyeceğim' dedi. Merdivenden bir basamak inmişti ki tekrar geri çıktı. Baktı ki Mu Du hala orada gayretlice patatesi uzatıyor, sıcaktan elini değiştirmiş, kapkara göbeği ortaya çıkmış öylece duruyor. Bu haline dayanamadı ve elini uzatıp patatesi aldı. Aldı almasına da o kadar sıcaktı ki, ateşin içerisindeki odun kömürü gibiydi. Patatesi eli ile ikiye ayırdı. Şafak vaktinde iki parçaya ayrılan patatesin içi bembeyazdı ve sıcak duman çıkıyordu. Bir ısırık aldı.

Mu Du 'Yumuşak mı?' diye gülümseyerek sorduğunda birden surat ifadesi değişiverdi. Zira yağın yağmur altında saçları ıııslak kalan Kara çoktan merdivenden inmişti. Su saçlarından aşağı doğru süzölüyordu.

2

Kış geldiğinde Mu Du'nun kullandığı iki tane taşıma sıırığı da kırıldı. Omuzlarının üstünde büyükçe bir nasır oluştu. Nasırını tırnaklarıyla sertçe kaşındığında bile acı hissetmiyordu. Bu kadar çalışmasına rağmen ailesinin hayat standardında hiçbir değişiklik olmamıştı. Kazandığıyla sadece yağ, tuz, soya sosu, sirke gibi temel yiyecekleri alabilmiş; babasına da ancak pamuklu bir kış elbisesi yaptırmıştı. Yaşam standartları ne zengin ne de fakir olarak sınıflandırılabilirdi. Kasım'ın 6'sında güneş kıpkırmızı şekilde doğdu. Mu Du ve babası eskisinden daha uzun bir taşıma sıırığı yaptılar. Bu yeni taşıma sıırığını ateşle yakıp, çiniyle parlatıp üstünü kat kat soya yağıyla sıvadılar. Üstü parlayan taşıma sıırığı onların kirli suratlarıyla saçlarının darmadağınık görüntüsünü ortaya çıkardı. Öğlen olduğunda, bahçenin ortasına tütsü yakacakları bir masa koydular. Taşıma sıırığının iki tarafına kırmızı ip taktılar. Mu Du tozlar içerisindeki yerde dizlerinin önüne çökerek taşıma sıırığı tanrısına secde etti. Mu Du ailesine bu maddi imkânlarla ulaşmasına vesile olduğu için taşıma sıırığı tanrısına minnettardı. Şimdiki taşıma sıırığı eskisinden büyük olduğu için sadece has kofa taşımasına gerek kalmayacaktı. Gökyüzünün soğuk, yeryüzünün buzlu olduğu zamanlarda dahi uzak dağların derinliklerinden su kömürü taşıyabilirdi. Taşıma Sıırığı Tanrısı'na taptıktan sonra yaşlı babası oğlu için hazırladığı yolluğu sıırığa astı. Altı çift hasırdan yapılmış ayakkabıyı oğlunun kemerine astı ve sonrasında kapıdan onu uğurladı. Mu Du bahçe kapısına kadar geri geri adım atarak gitti ve kapıya yüzünü dönünce ayaklarını birleştirip dişlerini otuz altı defa gıcırdattı. Başparmağı ile dört tane dikey, üstüne de beş tane yatay çizgi çizdi. Çizgileri çizdikten sonra büyü yapmaya başladı:

*Dört dikey beş paralel-bugün ben yola çıkacağım
Kral Yu benim yolumu koru,
Kral Chi You eşkiyaları def et!
Haydutlara karşılaştırma!
Kaplan ve Kurtlar beni rahatsız etmesin!
Gurbetteyken geri dönmeme engel olan ölsün!
Bana ihanet edenler de gebersin!
Gökyüzü perisinin emri gibi...*

Büyülü sözleri söyledikten sonra bir daha geriye bakmadı, büyük adımlarla ileri doğru yola koyuldu. Yaşlı babası arkasından onun uzaklaşmasını izledi. Bir toprak parçası alıp oğlunun çizdiği çizgilerin üstüne koydu, kapıya dayandı ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Sonrasında ise yan komşusunun bahçesinde patlayan maytap sesleri duyuldu.

Kara'nın ailesi taşınacaktı.

Kredi memuru olan kayınpederi aralık ayında ilçedeki mantar fabrikasına yatırım yapmıştı. Bu büyüklükteki bir fabrika kim bilir ne kadar büyük bir yatırım gerektiriyordu? Bir sürü mantar türü almış, bunun yanında bir sürü de atölye inşa etmişlerdi. Mantar yetiştirmede başarılı olmuş, gelirleri katlanarak artmıştı. Onun ailesine su gibi para akıyordu. Eski evlerini satmışlar, hiç zaman kaybetmeksizin ilçede yeni bir ev inşa etmişlerdi. Evleri tanrı tapınakları kadar lüks olmuştu. Bu ailenin bir anda böyle bir servete ulaşması köylüleri şaşırtmıştı. Fakat Kara bu durumdan çok korkmuştu. Evi taşımalarına yardım etmeye birçok insan gelmişti. Taşınma esnasında Kara, anne evinden getirdiği taş yastığı arabaya koymuştu. Genç kocası o taş yastığı alıp atmaya çalıştı.

Kara: ‘Bu benim yastığım.’

Genç kocası: ‘İlçede yaşayacağız ya, sen hala vahşi insanlar gibi mi yaşayacaksın’ dedi.

Kara: ‘Ben küçüklüğümden beri bu tarz yastığa alıştım eğer başka yastık kullanırsam kafam yanıyor gibi ağrıyor ya!’ diyerek karşılık verdi.

Küçük kocası: ‘Alçak’ dedikten sonra yine de o taş yastığı fırlattı.

Kara birden sersemledi ve bir süre ayakta öylesine duruverdi. Yanındaki insanlar ona bakıyorlardı. Kocasına karşı da gelememi, ağlamamı da. Gitti ve taş yastığını kucakladı. Kirlenmiş yastığını alıp Mu Du’nun babasına götürdü.

Ona şöyle dedi ‘Amca, biz gidiyoruz, bu taş yastığı size bırakıyorum. O gökyüzünden düştü, benim dedem ona bir ömür boyunca kafasını koydu, benim babam da öyle. Evlendiğimde annem bunu bana çeyiz olarak verdi. Bu taş çok serindir, gözlerine iyi gelir.’

Kara o günden sonra ilçede yaşamaya başladı. Onun için daha yorucu bir hayat başlamıştı. Ev sakinlerine, yaşlı ve küçüklere yemek yapmak; tavukları, domuzları, köpekleri, kedileri yetiştirip bakmak; bunun yanında bir de tarla işlerinin üstesinden gelmek ona kalıyordu. Kayınpederi ve kayınvalidesi itibara daha çok değer vermeye başlamışlar, bahçede ve odalarda azıcık toza bile tahammül edemez olmuşlardı. Ortalıkta bir başak sapı bile kalmasını istemiyorlardı. Hal böyle olunca Kara da eskisinden daha az uyuyordu. Genç kocası Kara’nın çok yemek yemesinden hoşlanmıyor onun daha fazla kilo almasını istemiyordu. Kara zayıfladığında ise suratı daha da karalaştığı için ona “siyah soya fasulyesi” diye küfür ediyordu. Yıl sonunda ona sahte deriden yapılmış bir çift ayakkabı aldılar. Pazarın kurulduğu gün özellikle onu giymesini söylüyorlardı. Kara’nın ayağı büyüktü bundan dolayı da ayakkabıyı giydiğinde acı çekiyordu. Pazardan döndüğünde ayakkabıyı

çıkartıp ağlıyordu. O biliyordu ki genç kocası ona acımıyor, onun çirkin olmasından utanıyordu. Kara'nın Annesinin Kara'yı çirkin olarak doğurması bir çift deri ayakkabı ile değiştirilemezdi. Genç koca onu dövüyor, bıçakla onu korkutuyordu. Onu çok şiddetli dövdüğü günlerden birinde Kara bir anda aşırı derece sinirlendi ve ona dönüp sarılarak sıkıverdi. Onu eli ve ayaklarıyla bir anda yukarı kaldırdı, tezek gibi yatağa fırlatıverdi. Ve sonra: 'Sana kendi gücümü gösterdim!' dedi.

Bu olay başkaları tarafından duyuldu, herkes bu durumla alay ediyordu, Kara tarlada çalıştığında, bazıları gelip 'Kara, kocana yine dersini verdin mi?' diye soruyor; Kara ise sessiz kalıyor, onları kaale almıyordu. Aynı kişiler: 'Kara sen nasıl oluyor da artık deri ayakkabı giymiyorsun? Sizin aileniz o kadar zengin neden kayınpederinden bir kol saati istemiyorsun!' gibi sorular da soruyorlardı.

Bu laflar çoğalınca. Kara içinden şöyle düşündü: 'Nasıl oldu da ailenin parası bu kadar çok oldu. Köy ve kasabada ticaret yapan bunca insan olmasına rağmen, paranın bu kadar kolay geldiği bir başkası da yok ki?' Gece yarısı genç kocası eve geldiğinde Kara ona aklındakileri sordu, Genç kocası: 'Bu lafları ben de çok dinledim, insanlar bizi kısıyorlar. Dışarıda eğer biri bir kez daha bu soruyu sorarsa sen ona: 'Politika izin veriyor, ne olmuş yani? dersin.' dedi.

Kara'ya en garip gelen şey ise gece yarıları sık sık gelen misafirlerdi. Onlar kayınpederi ile odada devamlı sohbet ediyorlar fakat odaya o girdiğinde konuşmaya ara veriyorlardı. Gündüz vakitlerinde ise kayınpederi, ilçede görevli olan memurları yemeğe davet ederdi. Bu davetlerden birinde kasaba başkanı sarhoş olmuş, parmağını kayınpederinin burnuna doğru sallayarak: 'Seni lanet olası! Yaşamın benim gibi bir kasaba başkanından bile daha iyi. Sadece bir kredi kurumunu yönetiyorsun buna rağmen her şeyin oldu! Bak; sana söyleyim, bazıları birlikte şikâyet mektupları yazıp senin kredi sağlama işlerinde elinin ayağının ol-

duğunu söylüyorlar!’ dediğinde, Kayınpederinin suratı bir anda bembeyaz olmuştu. Bu esnada kendinden geçen kasaba başkanını ise tutup Kara'nın yatağına yatırmış ve ona çay ile sirke içirtip tüm yatağa kusturmuştu.

Bu hadisenin yaşanmasının ardından çok geçmeden ilçede bazı dedikodular yayılmaya başladı. Kayınpederi otuz bin yuan bağış yaparak ilçedeki ilkokulu büyütecekti. Kara hayretler içinde kaldı. Nasıl olur da kayınpederinin o kadar parası olabilirdi! Bu paralar normal zamanlarda nelerle konuluyordu, evde toplam ne kadar para vardı ki? Çok geçmeden ilçeye birileri gelmişti. Büyük bir toplantı düzenlenmişti. Kayınpederi sahnede dikilmiş, yakasına kırmızı bir çiçek takmış, yüzü gururdan kıpkırmızı olmuştu. Toplantının yapıldığı yere sarı karakterlerle yazılmış kırmızı bir pankart asılmıştı. Bahçenin kapısı açıldığında yoldan geçenlerin hepsi kıpkırmızı süslenmiş salonu görmüşlerdi. Yine çok geçmeden, okul yepyeni bir hale bürünmüş kayınpederi de okulun onursal müdürü ilan edilmişti. Genç kocası ise tüm kurallar ihlal edilerek öğretmen yapılmış, beden eğitimi derslerinden sorumlu olmuştu. Öğrencilere her gün basketbol oynatıyor, hayatını tanrıymışçasına keyifli yaşıyordu.

Kara önceleri kayınpederinin bu kadar cimri biri olmasına rağmen nasıl oluyor da bu kadar cömertlik yapabiliyordu, anlayamıyordu. Ama artık anlamıştı. Genç kocası geceleri ona eziyet ediyordu. O artık bir köylünün hanımı değil memur hanımı olmuştu. Ancak Kara memur karısı olmanın faydasını hiç göremedi. Onun çektiği acı gittikçe artıyordu. Kocası geceleri lamba açmasına izin vermiyor, Kara'nın ismi yerine ilçedeki en güzel kadının ismini söylüyor ve Kara'ya da onun ismini söyletmeye çalışıyordu. Kara en sonunda dayanamayıp 'O odur, ben de benim. Yeneğin varsa git, bul onu!' dedi.

Kara'nın söylediği bu söz gerçek olmuştu, kocası akşam eve gelmedi. Bir gün geçti, iki gün geçti ama hala geri

dönmemişti. Kara okula onu bulmaya gitti. Kocasının odasında bir kadın vardı. O, ilçenin en güzel olan kadınıydı. Genç kocası: 'Biz derslerin nasıl anlatılacağını konuşuyoruz' dedi. Kara içinden: 'Belki de gerçekten çalışıyorsunuzdur, eğer böyle ise ben yanlış yaptım.' diye düşündü. Giderken de: 'Kaç gecedir eve dönmedin, okul odası daha serin, akşam biraz kömür alıp ısın' dedi.

Genç kocası birkaç ay onu geceleri rahatsız etmedi. Aslında o da rahatlamıştı, geceleri rahatça uyuyabiliyordu ancak zamanla kendini boşlukta hissetti. Genç kocası çok yağ yakan kandil gibiydi, günden güne zayıflıyordu. O bu durumdan şüphelenmeye başlamıştı. Okula gidip baktığında, onları yine birlikte çalışıyor buldu. Ancak elinde kanıt da yoktu. Canı sıkkın bir vaziyette geri döndü.

Okulda çalışan bir işçi vardı, çok uzak bir yer olan Sichuan'ın batısından gelmişti. Gündüzleri öğretmenlere yemek yapar, geceleri ise okul kapısına göz kulak olurdu. Hocaların hepsi yerel halktandı akşam olduğunda hepsi evinlerine dönerdi. O ise geceleri karanlıkta sandalyesini kapıya koyar otururdu. Bir yandan sigarasını yakar bir yandan da radyosunu en yüksek seste dinlerdi. Kara, okula geldiğinde bu işçiyle tanışmıştı. Onun adının Lai Shun olduğunu öğrenmişti. Alnında bir beni olan dürüst ve sakin bir insana benziyordu. Fakirliği insana acıma hissi veriyordu. Her zaman giydiği bir çift sarı lastik şoson yürürken ayakkabısının içerisinde su varmış gibi gıcır gıcır ses çıkarırdı.

Kara geldiğinde Lai Shun onu hemen çağırır aynı zamanda kışının altındaki küçük tabureyi alıp oturmasını söyler. Ona radyodaki kadının şarkısını dinletirdi.

Kara: 'Lai Shun, sen hayatını hep bu şekilde tutumlu geçiriyorsun, paranı devletten kazanıyorsun ama ayağına sarı lastik şoson giyiyorsun. Ayağın hiç mi acımıyor senin?' dedi.

Lai Shun ayağını uslu bir kedi gibi sakladı ve şöyle dedi: ‘Ben de daha güzel giyinmek isterim fakat aylık sadece yirmi sekiz yuan kazanıyorum. Dedem seksen yaşında, öyle yaşlandı ki çoğu şeyi kendi başına yapamıyor; annem hasta, üç kız kardeşim de okulda okuyorlar.... Ben nasıl olur da senin kocan gibi mutlu olabilirim?’

Kara: ‘Senin bir de deden mi var?’... sorusunun arkasını getiremedi. Aslında; “üstünde üç yaşlı insanın sorumluluğu var. Üç tabut parası bile hayatının yarısında kazandığına eş değer!” demek istiyordu. Sonra: ‘Lai Shun, eşinin sağlığı nasıl?’ diye sordu.

Lai Shun: ‘Benim nereden kadınımla olacak ki? Geçen sene bir tane kadınla nişanlanmıştım ama sonra o vazgeçti ve parası olan birine gitti. Ben de sinirimden memleketimden ayrılıp buralara kadar geldim.’

Kara onun için derin bir iç çekiverdi!

Kara üç gün sonra, bir sandığın dibinden çıkarttığı bir çift kumaş ayakkabıyı Lai Shun’a götürdü. Lai Shun Kara’nın onunla şakalaştığını zannetti ve ona: ‘Ne güzel de dikmişsin.’ diyerek almaya cesaret edemedi. Kara: ‘Lai Shun standartın çok yüksek ya! Kadifeli kumaş değil diye hor mu görüyorsunuz? Bu yeni yapılmış bir ayakkabıdır, aslında kocama yapmıştım ama o sadece bir gün giydi ve sonra yine deri ayakkabı giymeye başladı. Bir dene bakalım ayağına uygun mu?’ Lai Shun bir kova su getirip ayağını yıkadı. Ayağı hem büyük hem de taraklıydı, giydiğinde çok dar geldi. Kara gülüverdi ve dedi ki: ‘Makasla kesip ayakkabının burnunu açiver. Giyebildiğin kadar giyersin. Lai Shun öyle yapacağını söylese de ayakkabıyı kesmedi. Mesaisi bittikten sonra yeni ayakkabısını giydi. Yerel dans yapıyor gibi yürüyerek ayrıldı. Çünkü ayakkabı ayağına gerçekten küçük geliyordu.

Genç kocası Kara’nın Lai Shun’a ayakkabı verdiğini öğrendi. Hiç sinirlenmedi ve ‘Lai Shun kaderi çok kötü olan biri, otuz yaşını geçti ama hâlâ bekâr biri!’ dedi.

Kara: 'Yalnız kalınca eşini özleyiverdin, yalnız değilken birkaç ay evine bile uğramadın!'

Genç kocası: 'Ona ayakkabı hediye ediyorsan, başka değerli şeyler de verebilirsin!' deyince Kara: 'Anan osursun!' diyerek ona yastık fırlattı.

Genç kocası ciddi bir biçimde: 'Ben ciddi ciddi söylüyorum. İkimiz de birbirimize karışmayalım' dedi.

Kara ise: 'Ne demeye çalışıyorsun, dizginini bırakayım, demeye mi çalışıyorsun? Sana sorayım; sen okulda her gün basketbol oynuyorsun, o kadınlarla birlikte çalışacak neyin var?' dedi.

İkisi ağız dalaşına girince genç kocası onu dövmeye kalktı. Gücü yetersiz olmasına rağmen çok atıktı. Kara'nın karnına bir yumruk geçirdikten sonra arkasına dönüp okula uyumaya gitti. Kayınpederi ve kayınvalidesi ise gece yarısı ona küfrettiler. Kara sinirden tüm gece gözlerini hiç yummadan öylesine durdu. İkinci günün sabahında göz yuvalarının hepsi simsiyahtı. Okula gidip onunla kavga etmek istedi ama okulun kapısına vardığında kalbi yumuşadı. Genç kocası çok sorunlu biriydi ancak ne kadar problemlili de olsa öğretmen olmuştu. Herkesin önünde kavga edip onun rezil olmasını istemedi. Lai Shun onu gördü ve sıcakkanlı bir şekilde selam verdi ve gözlerinin etrafının neden bu kadar siyahlaştığını sordu. Kara'nın gözyaşları süzölmeye başladı. Kara, Lai Shun'u kimsenin olmadığı bir yere götürdü ve 'Lai Shun sen dürüst bir insansın, beni aldatma, benim kocam burada bir şeyler mi çeviriyor?' diye sordu. Lai Shun birden korktu ve uzun bir süre ses çıkarmadan durdu. Kara onu sıkıştırmaya başladı ve Lai Shun: 'Bunu ben de bilmiyorum fakat onları birlikte yatar-ken görmen gerekiyor, ben nasıl olur da bu konu hakkında saçma sapan konuşabilirim? Senin gibi dürüst biri her gün buraya gelirken o nasıl olur da böyle iğrenç bir şeyi yapmaya cesaret eder?' dedi. Kara biraz düşündü, bu konuyu daha fazla kursalamadı ve Lai Shun'a: 'Sen sabah akşam

okuldasın, benim yerime onu gözetle. Bu konuyu yer ve gökten başka bir sen bir de ben biliyoruz, yabancılara anlatma, başkaları duyarsa benimle alay edecekler, benimse buna tahammül edecek gücüm yok.' dedi. Lai Shun kafasını ona onay verecek şekilde salladı ve onun uzaklaşmasını seyretti. Ardından hislenerek uzunca bir iç çekti.

Bir gün Kara, akşam yemeğini yedikten sonra gölden su almaya gitti. Lai Shun nehrin kenarında eğilmiş çamaşırlarını yıkıyordu. Lai Shun ona birşeyler söylemek istiyor gibiydi fakat söylemedi. Kara durumundan şüphelenince: 'Ne var da benden saklıyorsun?' Lai Shun daha fazla mahcup olmuş gibiydi. Ağzında bir şeyler geveliyor ama ne dediği anlaşılmıyordu. Kara: 'Atasözü der ki; insanın sadece dışını görebilirsin kemiklerini değil, senin kendini anlatmak gibi bir rolün var hayatta!' dedi. Lai Shun başını öne eğerek konuşmaya başladı. Genç kocasının uzunca bir süredir ilçedeki başka bir kızla nasıl bir yasak ilişki içinde olduğunu, sonra o kızın onu istemeyip ayrıldığını, yakın zamanda bir de kasaba başkanının küçük kızı ile birlikte olduğunu anlattı. 'Bu akşam o kız yine okula gitti ve benim onu görmemden hiç çekinmedi. İlk başta odanın lambası yanıyordu sonra odanın lambası sönuverdi.' dedi. Kara bunların hepsini dinledi ancak vücudu sallanmaya başladı ve ayakta duramadı. Lai Shun: 'Bu sözleri sana söylememeliydim fakat söylemezsem de vicdanım rahat olmayacaktı... Sinirlenme, o zaten senin, kızın babası kasaba başkanı, o da bunu açıktan söyleyemez...' dedi. Kara'nın ağzını bıçak açmadı, suyunu alıp geriye döndü.

Kara taşıdığı su ile köyün sınırına gelmişti ki taşıma sırtığını atıp suyu döktü, oturup ağlamaya başladı. Aslında genç erkeğinin bunları yapacağını tahmin etmişti. Fakat bunu kesin olarak öğrendikten sonra bir anda bunun çok hızlı geliştiğini düşündü. Böyle bir ihanete dayanamamıştı! Aniden okula koşmaya başladı. Lai Shun henüz geri dönmemiş olduğundan okulun kampüsü tam bir karanlık içerisindedi ve o, bu ortamdan biraz korkmuştu. Bu iş dünyanın

en iğrenç şeyi idi. Aniden kapıyı kırarak içeri girdi. 'O kız da evlenmemiş bir maldı. Şehvetle hareket etmiş olsa da yine de onuru olan birisidir. Bu iş iyi bir şekilde çözülemezse ya kendini asar ya da nehre atlardı. Bu ölümle sonuçlanacak bir felaket!' diye düşündü Kara, 'Unut gitsin! Onları ayırsam, erkeği korkutup kızı da utandırsam, kocamla birlikte olup evliliğimi devam ettirsem bu yeterli.' Düşüncesi içinde iken; bahçede dikilip genç erkeğin adını bağırarak çağırdı. Genç erkek: 'Uyuyorum, ne varsa yarın söylersin.' diye yanıt verdi. Kara: 'Babam sana önemli bir şey söylememi istedi, hemen kalk ben şimdi tuvalete gideceğim!' dedi. Kara o kıza kaçma fırsatı verecekti, kasti olarak yavaş adımlarla yürüyordu. Gerçekten de arka tuvalete gitmişti.

Geri döndüğünde genç erkeğin odasının lambası yanmıştı. İçeri girdi, battaniye dağınıktı. Kocasını yatağın üstünde sigara içiyordu, odada kokusu etkileyici bir tütsü yakılmıştı. Genç kocası sertçe: 'Ne oldu da yarını beklemiyorsun?' dedi.

Kara: 'Niye, ben buraya gelemez miyim? Ne zamandır evine dönmedin, karı kocaya benzemiyoruz artık...' diye yanıtladı bu soruyu.

Genç kocası 'Bunları mı söyleyeceksin? Bittiyse geri git, hadi!' dedi.

Kara gitmek üzere ayağa kalktığı anda dolabın arkasından bir tıkırtı geldi. Kafasını eğip baktığında dolabın altında bir çift ayak gördü. Küçük ve ince duruyorlardı. Küçümseyici bir gülümsemenin ardından sakince geri oturdu. Kocasına dik dik bakarak: 'Bugün ben gitmiyorum, bana bir bardak su getir!' dedi. Genç adam artık onun gelme niyetini anlamış oldu. Yüzünde telaşlı bir ifadeyle bir bardak suyu onun önüne koydu. Kara tekrar: 'Bir bardak su daha!' dedi ve kocası ona bir bardak daha su getirdi. O sakın bir şekilde 'gel su iç, sıcak su insana zarar vermez' diye seslendi. Dolabın arkasındaki kız aniden çıkıverdi. İç çamaşırı kırmızılı, pembeli; saçları bozulmuş, pürütlü gibi ve çarpışmış benzeyordu.

Kara kızı süzdü ve şaşkın bir ifadeyle: 'Bu orospu gerçekten de çekici!' dedi. Kızın yüzü hiç kızarmamış, yatağın yanına oturuvermişti. Tavana bakıyor ve hiç utanmıyordu. Kızın utanmaz tavırları karşısında şaşakalmış, kan beynine sıçramıştı! Sakinleşince: 'Sizi dövmeyeceğim, küfür de etmeyeceğim. Yalvarıyorum, bu yuvayı yıkmayın. Bu iş büyürse sizin için de benim için de iyi olmaz. Git hadi, şu suyu iç ve defol!' dedi. Kız, kıyafetlerini giyip kapıdan çıkmak üzere iken dönüp masadaki allığını aldı ve oradan ayrıldı. Karanın dudakları aniden titremeye başladı, yüzü bembeyaz oldu ve sandalyeden düşüp bayılıverdi.

Genç kocasının kadınla buluşmaları yaşanan bu olay sonrasında da devam etti. Kızla yapışkan gibiydi ve iğrenç şeyler yapmaya devam ettiler. Kara o gece gösterdiği merhametten pişman olmuştu. Birkaç defa daha genç erkekle kavga etmeye devam etti. Genç erkek babasının zenginliğine ve kasaba başkanının yetkilerine güvenerek iyice zevk ve sefahate düştü. Acı çeken Kara ise sık sık Lai Shun ile dertleşiyor, gözyaşı döküyordu. Bu duruma Lai Shun da çok üzülüyordu.

Pazarın kurulduğu bir gün, hava çok soğuk, yerler de buzluydu. Kara titreyerek pazardan kömür alırken tesadüfen Mu Du'yu gördü. Mu Du'nun suratu kararmış, aç bir şeytana dönmüştü. Buna rağmen Kara'yı görünce şaşkınlığını gizleyemedi: 'Kara, sen hastalanmışsın, nasıl olur da bu kadar zafıylarsın?' dedi. Kara birden duvarın üstünde patates verdiği günü hatırladı ve kalbi yumuşayıverdi, üzüntüsünü gizleyemedi ve hiç durmadan iç çekmeye başladı. Mu Du iyi kalpli bir insandı. Kara'nın hali karşısında duygulandı, göz yaşlarına hakim olmaya çalışsa da burnunu çekti: 'O, sana eziyet ediyor değil mi? Bütün köylüler diyor ki...' diye fısıldamaya başlamıştı ki; Kara hiç durmadan ağlamaya başladı. Mu Du uzun bir süre boyunca onu teselli etmeye çalıştı.

Öğleden sonra Mu Du, Lai Shun'u aramaya gitti. Lai Shun'a köpek kanı yüzüne sıçramış herif diye küfür etti. 'Söylememen gereken şeyleri Kara'ya neden söyledin?'

dedi! Lai Shun, bu sözleri duyduktan sonra üzüldü ve Kara'ya söylemediği takdirde vicdan azabı çekeceğini düşündüğü için söylediğini ifade etti. Mu Du ise: 'Ne işe yarar ki; o kredi memurunun dölü, köpek yediği boku unutmaz. Sen Kara'ya bunu söyledin ama bu onu ne insan halinde bıraktı ne de şeytan! Şimdilerde zayıflıktan bu hale geldi, peki senin vicdanın rahatladı mı?' dedi. Mu Du sözleri ile onu ezdiği için Lai Shun hiçbir bir karşılık vermedi. İki erkek uzun bir süre sessizce düşünmelerine rağmen Kara'yı nasıl kurtaracaklarını bilemiyorlardı. Mu Du kredi memuru ve oğluna küfür ederek paranın onların göz ve kalplerini kör ettiğini söyledi. Ancak kasaba başkanı onlara karşı çok iyi davranıyordu. Kim bilir, kredi memuru kasaba başkanı için ne kadar kara para aklamıştı! Lai Shun sonunda anlamıştı ki; 'Ocak altından odun çıktı, o kızı bitirmeye gidelim! O kızın bir daha okula gelmeye yüzü olmasın, Kara'nın kocası bir daha bu kadar hoyrat olamayacak!' dedi ve gece yarısı ikisi de yüzlerini kapatmış olarak; Lai Shun nöbet tuttu, Mu Du da yolun kenarında gizlendi. Kız okula doğru yaklaştığında, Mu Du onun üzerine kaplan gibi çullandı. Onu sinirle rastgele dövmeye başladı. Beş parmağı ile kızın yüzünü çizdi ve kızın yüzünden kanlar fışkırdı. Bir taraftan da küfür ediyor: 'Mademki yüzüzsün, senin bu derini kopartırım' diye bağırıyordu.

Kasaba başkanının kızı onlar tarafından iyice dövülmüştü. Olayın iç yüzünü sadece genç erkek ve kız biliyorlardı. Tabii ki başkalarına olayın nedenini anlatamazlardı. Sadece kızın babasına, gece yarısı ona tecavüz etmek için böyle bir saldırı yapıldığını söyleyebilirlerdi. Kasaba başkanını karakola haber gönderip olayın araştırılması ve tutanak tutulmasını emretti. Kız, kanıt olarak onu döven adamın sesinin Mu Du'ya benzediğini söyledi ve bunun üzerine Mu Du'yu tutukladılar. Mu Du gerçekleri, kızı neden dövdüklerini açıkladı. Karakol olayın aslını ilçe emniyete bildirmede buna rağmen Mu Du'yu da bırakmadılar. Kasaba başkanının emri ile on beş gün hapis cezası verdiler.

3

Bu hadiseden sonra genç erkek çok hızlı bir şekilde Kara ile boşandı ve ardından kasaba başkanının kızı ile evlendi.

Kara hızla zengin oluveren bu aileden ayrılrsa da çok uzağa gitmedi. Daha sağlam birine dönüşmüştü. Kocasının evinden hiçbir şeyi almadı. Köyüne geri döndü. Kısa süreliğine eskiden üretim için kullanılan bir inek ahırında yaşayacaktı. Abisi olanları duyunca acilen Kara'yı bulmaya geldi, hıçkırıklarla ağlayarak: 'Kardeşim!' dedi. Kara: 'Ne ağlıyorsun be, senin kız kardeşin yüz kızartacak ne yaptı?' diye ona çıkışınca ağlamayı kesti. Abisi, Kara'nın zengin bir hayat sürmek istememesinden ve bu hale düşmesinden yakındı. Onu anasının evine götürmeye kalktı. Kara ise: 'Ben hiç bir yere gitmiyorum. Bu ailenin akıbetlerini görmek istiyorum!' diye karşılık verdi.

Kara kendisine tahsis edilen küçük tarlayı gündüz vakti özene bezene düzenledi. İş yaparken erkeklerden altta kalır yanı yoktu. Gece yarısı ocağı yakıp yemeğini yapıyor, yol kenarındaki kurumuş otları süpürüyordu. Altan odun ateşiyle ısıtılan yatağına sımsıcak olacak şekilde odun atardı. Öyle ki; üstüne uzandığında vücudunun bir tarafı çabucak ısınır ve hemen dönüverirdi. Bu onun için çok keyifli bir şeydi. Eskiden kadınların erkeklerden ayrılmasının, asma bıyığının ağaçtan ayrılması ya da uçurtmanın ipinin kesilmesi gibi bir şey olduğunu zannediordu. Yaşadıklarından sonra ise anladı ki; Kadın da her insan gibi yalnız başına daha müreffeh bir yaşama sahip olabilir!

Lai Shun sık sık ona ziyarete giderdi, ona yakacak odun ve su taşır, onunla sohbet ederdi. Bu muahbbet or-

tamında Kara yemek yapmışsa onu yemeğe davet eder, yemek yoksa çay demlerdi. Hava kararmaya başlayınca da: 'Hadi git artık; dul kadının evine sık sık girip çıkarsan dedikodumuzu yaparlar!' derdi.

Lai Shun dedikodu bahsini önemsemeksizin sık sık Kara'nın evine gidiyordu. Bu geliş gidişlerinden birinde kredi memuru ailesinin bu sefer hasır çanta üreten bir fabrikaya yatırım yaptığını söyledi. Yine büyük paralar kazanmışlardı. Karşılıklı olarak dünyanın ne kadar da adaletsiz olduğundan yakındılar. Kara birden: 'Onlar nasıl, iyi geçiyorlar mı?' diye sordu. Lai Shun ise: 'Paran varsa şeytana bile değirmen taşını döndürtürsün! O kızın karnı kocaman oldu, yıl içinde loğusalık dönemine girecek.' dedi. Kara derin derin nehrin karşısındaki dağa baktı. O, gökyüzündeki bulutları seyretmez veyahut uzak köylerden çıkan dumanlara pek bakmazdı, Lai Shun onun ne düşündüğünü bilmiyordu. O da nasıl anlatacağını bilmiyordu. Sonrasında Kara'nın yüzünde ufak bir gülümseme oluşuverdi ve Lai Shun'u aniden gönderdi.

Köyde Lai Shun'un bu kadınla birlikte olmak istediği hakkında dedikodular yayılmaya başlamıştı. Kara'nın başlarda bu dedikodulardan haberi olmadı. Gün geçtikçe bazı dedikodulardan haberdar oldu ve kalbinde küçük kıpırdanmalar oldu. Sabahları aynanın karşısında saçını tarıyordu. Aynadaki yüz simsiyah görünüyor olmasına rağmen cildi eskisinden daha pürüzsüzdü. Yaşlanmamış olması karşısında şaşırıyor hatta hiç de çirkin olmadığını düşünüyordu. Kendi kendine: 'Yoksa daha kimse beni istemeyecek mi?' diye söylendi. Utanarak yüzü kızardı, kalbinde kendisinden bile sakladığı bir şeyler vardı.

Lai Shun'un bir sonraki gelişinde Kara, onun kaş ve göz hareketlerini dikkatlice takip etti. Lai Shun beklendiği gibi birçok şey söyledi. Bunları duyan Kara'nın kulaklarından ateş çıktı. Böyle zamanlarda tek kişiyi hatırlıyor, Mu Du'nun yürekli duruşu gözlerinin önüne geliyordu. Mu

Du onun için on beş gün hapse girmiş, kamburu çıkmış babası ise ona her gün yemek götürmüştü. Yaşlı babası bir gün taşa takılmış, kavanozları kırılmıştı. Kaynatılmış pirinçten yapılmış yemek yere dökülmüştü, adam o yaşında yerde hüngür hüngür ağlamıştı. Bu olay Kara'nın yüreğine bir hançer gibi saplanmıştı. Mu Du hapisten çıktığı gün onu gördü. Sakalları uzamış, yüzü ise bembeyaz olmuştu. Kara'yı karşısında gören Mu Du ona: 'Sana zarar vereceğimi ve yaptıklarımın dolayı dul bırakılacağını düşünemedim...' dedikten sonra Kara bu ahırda yaşadığı sürece bir daha o ahıra gelmedi. Mu Du ona karşı kendini suçlu hissediyor, onu görmeye gitmiyor olabilirdi. Belki havalar sıcak diye kömür taşıymıyordur onun yerine belki de uzak dağlardan has kofa bulmaya gitmiştir? Kara bu düşüncelere meşgulken Lai Shun onun dikkatini çekebilmek için kasıtlı olarak bir iç çekti: 'Vicdansız herif seni yalnız bıraktı, kötü birine dönüştü, gözleri kör oldu sanki! Senin çirkin olduğunu söylüyor, senin neren çirkin ya? Senin gibi düğün biri, yeni bir yuva bulmak için endişelenecek değil ya!' dedi. Kara'nın yüzü birden yumuşadı ve hafifçe gülümsedi. Lai Shun'u daha fazla konuşturmadı. Lai Shun hemen eve döndü ve kötü şeyler düşünmeye başladı. Lai Shun'un eski ve pis kıyafetlerini yıkamaya başlayıp. Yüzünü tertemiz yıkamaya başlamıştı. Lai Shun okulda Kara'nın eski kocası ile dedikodu yapmaya başlamış ve şakalaşıyorlardı.

Aniden nehir kenarındaki topraktan endişe etti, o toprağa daha yeni turp ekmişti, Gece yarısı yağmur dinmiş olmasına rağmen rüzgâr hala esiyordu Kara nehrin taşıp selin ektiği mahsulleri götürmesinden endişe etmişti. Turplara bakmaya gittiğinde onlara hiç bir şey olmadığını gördü. Su, metal gibi parlayarak hırçın bir şekilde akıyordu, fakat nehrin sularında endişelenecek bir şey yoktu. Çok uzaklarda bir yerde aniden bir ışık parladı ve hemen de sönüverdi. Kara o taraftan gözlerini hiç alamıyordu. Nehrin öbür tarafında küçücük kırmızı bir ışık gördü, tilki bakışına benziyordu. Ama yine aniden kayboluverdi, aşağı

tarafa doğru bir anda yeniden ortaya çıkmasıyla suya atlama sesi duyuldu. Çok geçmeden ses ve ışıkların hepsi kayboluverdi, Kara'nın olduğu kumsaldan sadece küçük bir gıcırtı sesi geliyordu.

Kara şeytanın kendisine musallat olduğu zannıyla nefesini tutuverdi. Belirsiz bir siyah gölge ona doğru yaklaşıyordu. Yaklaştıkça bu gölgenin has kofası taşıyan biri olduğu ve nehirden geçmeye çalıştığı anlaşılıyordu. Gölgenin sahibi güçlü bir vücuda sahip sağlam biri gibi görünüyordu fakat yürüyüş stili dengesizdi. Kara onun kim olduğunu birden çıkarıverdi ve: 'Mu Du!' diye seslendi.

Mu Du çok şaşırды, şaşkınlıktan yere düşer gibi oldu. Sigarası ağzından yere düştü, o yere düşünce de doğal olarak kırmızı ışık ortadan kayboldu. Karşısındaki insanın Kara olduğunu anlayınca karanlığa rağmen bir taraftan alelacele pantolonunu düzeltmeye çalışırken bir taraftan da gülerек kahkaha atmaya başladı.

Kara: 'Sen rüzgârlı ve yağmurlu bir günde bu nehri nasıl geçersin? Su biraz daha yükselseydi seni eski nehrin çıkış noktasına kadar götürürdü!'

Mu Du: 'Has kofalarını toplayıp gece yarısı yoluma devam etmeseydim bu sefer de dağdan çıkamayıp açlıktan ölürdüm. Ya sen evde kalmayıp tek başına buraya hangi cesaretle geldin?'

Kara: 'Ben turplara bakmaya geldim. Nehir taşıp onları alıp götürür diye korktum.'

Mu Du: 'Senin yiyecek sebzen kalmadıysa benim eve gidelim. Benim turplarım bu yıl çok iyi çıktı hem beyaz hem de uzun. İkimizin yemesine de yeter!'

Kara: 'Ben neden senin ektiğini yiyeyim ki?' dediğinde;

Bu sözler Mu Du'ya kendini çukura düşmüş gibi hissettirdi ve bir kadını konuşturdu, hatırlatıverdi, Kara

genç, dul bir kadındı. Ona karşı hissettikleri sanki suyun altına girmiş ve bir daha çıkamayacak gibiydi. Biraz kaba da olsa ona: 'Kara, senin bir erkeğin yok? Bu devirde yanında bir erkek olmaksızın hayatını nasıl geçireceksin! Eğer bulacaksan da bunu iyi düşünmelisin, sana iyi davranacak biriyle evlenmelisin!' dedi.

Bu sözleri duyan Kara'nın burnu aniden tıkanı, suratı ateş gibi oldu, ayaklarının üzerinde duramadı ve bir anda nehrin kenarındaki söğüt ağacına yaslanıverdi.

Mu Du'nun söylediği bu sözler karşısında ağzını açıp bir kelime dahi edemedi. Kara'nın bu hali Mu Du'yu huzursuz etti. Ortam buz gibi bir sessizliğe büründü. Düşünceleri nehir ve söğüt ağacının dışında karşı karşıya oldukları insanlardan da çok uzaklara vardı. Uzaktan havlayan vahşi bir köpeğin sesiyle irkilerek kendilerine geldiler. Kara: 'Dönelim' dedikten sonra Mu Du taşıma sırtığının ağırlığını ilk defa bu kadar hissetmişti. İkisi de bütün bir yol boyunca konuşmadılar.

Bu olayın üzerinden on gün geçmişti ki, bir çöpçatan Kara'yı buldu. Onunla evlenmek için bir erkek üç yüz yuan çeyiz verecekti. Kara bunun kim olduğunu sorduğunda o kişinin Lai Shun olduğunu öğrendi. Kara da kalbinden onu geçirmişti. Beklentisi de zaten o yöneydi. Aslında onu böyle bir şey yapmaya cesaretlendiren kendisi idi! Elleri ve ayakları titredi. Çöpçatan: 'O fakir olmasına fakir ama eli yüzü düzgün biri ayrıca onun memleketi de burada değil, evlendikten sonra seni alır buralardan götürür. O aileyi gözün görmez, kalbin de huzurlu olur!' Kara: 'Fakir olmasını umursamam, ben fakir bir ailenin kızıyım. Ancak buralardan ayrılmamaya çoktan karar verdim. Ben onlara karşı onurumu kaybetmeyecek, onlarla mücadele edeceğim!' Çöpçatan hiddetlendi ve 'Sen kendi değerini hala görmedin mi? Onlar artık kasaba başkanının akrabası oldular, hem paraları var hem de yetkileri. Onlara karşı ne yapabileceğini sanıyorsun?' dedi. Kara: 'Ben onlara bir şey

yapmayacağım ama politika yapacak!’ dedi. Çöpçatan: ‘Sen salaksın, buraya kadar mı düştün! Politika nedir? Politika ateşte kızartılmış patatestir: İnsan tanıdık olursa patates de yumuşak olur, tanıdık olmazsa patates de sert olur’ dedi. Kara: ‘O zaman sana göre adalet yoktur?’ Çöpçatan ‘Sen söyle bakalım, Lai Shun’dan hoşlanmıyor musun? Sen ve Lai Shun’un bakışmalarınızda bile sevgi var, o bu konuyu açtı. Sen razı değil misin?’ deyince, Kara: ‘Bunu kim söyledi? Lai Shun ile aramızda ne gibi bir yakınlık olabilir ki?’ diye karşılık verdi. İki bu konuda hiçbir şekilde anlaşamadılar. Çöpçatan gitti. Birkaç gün geçmesine rağmen bir daha Kara’ya uğramadı. Kara, çıkan bu dedikodulara çok sinirlendi.

Bir gece aniden çöpçatan tekrar Kara’nın evine geldi. Bu sefer Mu Du’nun evlenmek istediğini söyledi. Kara birden kahkaha atıverdi ve ‘Hep de bekâr erkekler kapıma geliyorlar!’ dedi. Çöpçatan: ‘Mu Du’nun babası oğlu evlensin diye başının etini yiyordu, Mu Du’ya sordu, Mu Du da sadece Kara’nın iyi olduğunu söyledi. Fakat sana layık olamayacağından korkuyordu, gece yarısı onunla birlikte gelecektik ancak yolun tam yarısına varmıştık ki, bir ağaca sarıldı ve ne yaptıysak onu oradan çekemedik.’ Kara bunları duyduktan sonra kendini tutamadı hafifçe gülümsedi. Gülümserken bir anda gözlerinde yaşlar oluştu. Kara göz yaşları dökmeye başlamış, ağlamaktan sesi bile çıkmaz hale gelmişti. Kendini acı içinde hissetmiş ve yatağa atmıştı. Çöpçatan da bu halinden dolayı onun kalbini ona kaptırdığını sanmıştı ve: ‘Mu Du ailesinin durumu çok iyi değil, biliyorsun! Ne kadar fakir de olsa kalbi temiz, sen de paranın çokluğunun insana neler kaybettirdiğini biliyorsun, onun görünüşü dürüst fakat göze çarpan başka bir özelliği yoktur. Adam yakışıklı olursa, kalbi vahşi olur, elindekilerle doymaz ve daha fazlasını ister... Duyduğuma göre Lai Shun üç yüz yuanlık çeyiz hediye etmiş, Mu Du ise üç yüz elli yuanı dolabın üstüne koydu.’ dedi ve oradan ayrılıverdi. Kara, üç yüz elli yuanı alıp ardından onu yakalamaya

çalıştı fakat yakalayamadı. Bu sersemlik hali içerisinde geç saatlere kadar oturdu.

Buğday ekiminden sonra Kara evlendi. Mu Du saç ve sakal tıraşını yapmış ve çenesinde yeşil renk ortaya çıkmıştı. Kemerine kırmızı bir ipek kumaş bağladı, yeni bir şapka taktı, evinin bahçesinde akraba ve komşularını çağırıp içki içtiler. O içki içemezdi, fakat gelen misafirler için birkaç kadeh içti, İhtikten sonra başı ağırlaşmış ayakları ise hafiflemişti. Açık saçık sözler söylemeye başladı. Misafirleri daha fazla yemeye ve içmeye zorluyordu. Başkalarının karnının doyduğuna inanmıyordu. Sesi yankılı bir biçimde ‘biraz daha yesene, üç kâse neye yetecek? Ben bir öğün yemekte bile iki kâse eklerim be!’ diye höykürüyordu.

Kara yatağın üstünde oturuyordu, yöresel geleneklere göre onun böylece oturup kocasının gelmesini beklemesi gerekiyordu. Kara bahçedeki yemek ziyafetinden gelen bağırma ve gülme seslerini duyuyordu, herkes Mu Du’ya şaka yollu takılıyordu. Camdan dışarı doğru bakarken o duvarı gördü ve o duvarın öbür tarafındakileri hatırladı. İkiisi birlikte duvarın kenarında patates yemişlerdi. O insanın nasıl bir hayvan olduğunu anlayamıyordu, neden bir ömür boyunca bu kadar garip şeyler yapıyordu? Gözünün ucuyla etrafa baktı fakat Lai Shun’u göremedi. Aniden kalbine yeniden ağır bir şey yüklendi gibi hissetti ve nefes alış veriş değişti. Mu Du odaya girdi ve ‘başım ağrıyor’ dedi. Kendini yatağa attı. Kambur yaşlı babası odaya girip onu kaldırmaya çalıştı fakat Mu Du kalkamıyordu, Babası: ‘Mu Du, daha misafirleri ağırlaman lazım, misafirler henüz gitmedi, sen hemencecik sarhoş oluverdin?’ dedi ve bir yastık alıp onun için verdi. Kara baktığında, yastığın taştan yapılmış olduğunu gördü. Bu yastık onun yıllar önce verdiği yastıktı.

Gece olduğunda, Mu Du uyandı. Kara’nın yeni bir kıyafet giyerek lambanın altında oturduğunu gördü. O elbisenin Kara’nın yıllar ardına sakladığı gençliğini geri

getirdiğini gördü ve kalbinde bir kıpırdanma oldu. Mu Du sadece: 'Kara!' dedi ve kıs kıs gülmeye başladı. Kara'ya yakınlaşmak istiyor ama çekiniyordu. Ellerini ovuşturmaya başladı, yaramaz bir çocuk gibi komik ve utanıyordu. Kara, onun bakir olduğunu biliyordu. O çirkin, maddi durumu kötü ve konuşmasını bilmeyen biriydi. Hayatında hiç bir kadınla tecrübesi olmamıştı. Komik görünüşü birden acınası bir duyguya dönüşmüştü. Kara ışıltılı saçlarını taradı. Bugün onunla evlendiğini ve artık onun olduğunu hatırladı... Kara önceden evlenmiş biri olmasından dolayı biraz utanıyordu. Gözleri ve kaşlarının çekiciliği karşı tarafta şehvet uyandırıyor. Mu Du lambasını üfleyip söndürüverdi, aç bir kaplan gibi üstüne atıldı. Gün açtığında her şey yeniden başlamıştı. Karanın üzerinde demir sopa gibi kuvvetli bir kol duruyordu. Kaslı ve sarı renk kıllarla kaplı kollar... Kara etrafa dikkatlice baktığında yatak odasının kapısında asılı duran dut ağacından yapılmış metal gibi parlayan taşıma sırtığını gördü. Bu taşıma sırtığının hayat verdiği iki kişiye bugün yeni bir tanesi daha eklenmişti. Kocas, bu taşıma sırtığının altında geçen her gün ve yılda vahşi bir öküz gibi çalışacak, gücünü ve hayatını onun için feda edecekti. Bu düşüncelere kapıldığı anda burnunun sızladığını hissediverdi. Mu Du en sonunda kalkmıştı. Ona yeni tecrübesi hakkında hissettiklerini anlattı. Ona karşı duyduğu sevgi ve merhametten bahsetti. Bir yumrukla bir köpeği öldürebileceğini fakat bu yumruğun hiçbir zaman onun vücuduna dokunmayacağını söyledi. Hayatında tek kadın olarak onu koruyacağını, ömrü boyunca onun kendisine yeteceğini, kenardaki başka yabancı çiçeklere dokunmayacağını söyledi. Mu Du bekârken yaşadığı zorlukları ve mısır tarlasında gördüğü bir çift köpeği... diye laf uzayıp giderken, Kara: 'Mu Du, sen dün Lai Shun'u neden içki içmeye davet etmedin?' diye lafa girdi.

Mu Du: 'Onu davet ettim, geleceğini söyledi ama gelmedi.'

Kara: ‘O da iyi biri, onun önünde kibirli davranma, biraz zaman geçtikten sonra onunla güzelce içki iç!’ dedi.

Mu Du: ‘tamam’ diyerek konuyu kapattı.

Üçüncü gün, Mu Du has kofası satmış geri dönüyordu. Köyün dışındaki buğday öğütülen yerden henüz geçtiği sırada Lai Shun saman yığınlarının arkasından bir anda çıkıverdi. Lai Shun çok zayıflamış, gözleri sönüktü: ‘Mu Du sen çok mutlusun! Eşin oldu, artık insan gibi yaşıyorsundur!’ dedi. Mu Du ‘yok öyle bir şey’ der gibi elini salladı ve onun düğüne neden gelmediğini sordu. Lai Shun: ‘O gün gelemedim, bugün düğün içkisi mi içeceğiz?’ diye sordu. Mu Du: ‘Tamam, daha yeni has kofası sattım, cebimde para var, sen bekle ben içki alıp geleyim!’ dedikten sonra rüzgâr gibi hızlıca kasabadan bir şişe içki alıp geldi. Birkaç yemek yapıp evinde de içebileceklerini söyledi. Lai Shun buna gerek olmadığını ifade ederek ‘burada içelim’ dedi. İki birlikte saman yığınlarının arasında şişeyi sıra sıra diklediler. Durmadan içiyorlardı.

Mu Du içki içmede o kadar iyi değildi. İçme sırası bir kaç defa kendisine geldikten sonra gözleri çift görmeye başladı. Lai Shun kendisi içip Mu Du’yu da içmeye zorluyordu. Her dikleyişte tebrik ettiğini söylüyor sonra da hıçkırarak ağlıyordu. Lai Shun ‘Mu Du, sen benim arkadaşımın, sen benim kıyafetimi giyebilirsin ama benim karımı çalamazsın!’ dedi. Mu Du bu sözleri duyduktan sonra donakaldı ve: ‘Hayvanlar gibi kirli şeyler yapmam!’ dedi. Lai Shun: ‘Kara, senin karın olduğu kadar benim de karım sayılır. Bu kadına ben senden önce evlenme teklifi götürdüm. Üç yüz yuan verecektim, sen üç yüz elli verince onunla evleniverdin! Benim param yok, para eksikliğinden dolayı böyle oldu!’ dedi. Mu Du, Lai Shun’un kötü fiıklere sahip olduğunu anlamıştı. İçki içince sarhoş kafayla bunları anlatmıştı. Lai Shun’un evlenme teklifi yaptığını hatta üç yüz yuan çeyiz verdiğini Kara ona bahsetmişti. Mu Du: ‘Lai Shun sen hem beni yapmadığım bir şeyden

dolayı suçluyorsun hem de Kara'yı. Seninle evlenmemesinin sebebi daha az para vermiş olman değil, o benim verdiğim çeyizi dahi istemiyor!' dediğinde Lai Shun bu sözler karşısında durakladı, bir geçirtiyile karışık: 'Bu gerçekten böyle mi oldu?' dedi. Mu Du gökyüzüne parmağını kaldırıp yemin etti. Lai Shun içki şişesini kaldırıp: 'Ben Kara'ya haksızlık ettim, onu bir daha ziyaret etmeyerek senden bir adım geri kaldım. Gel, içelim, ben de içeyim, sen de iç!' dedi. Mu Du o anda onun için üzüldü, ona karşı haksızlık ettiğini düşündü. Kendini içmeye zorluyordu. Çok geçmeden yer ve gök dönüyor gibi gelmeye başladı hatta vücudu sulu çamur gibiydi. Oradan geçen küçük bir çocuk onun bu halini görüp acilen onun yaşlı kambur babasına durumunu söylemeye gitmişti. Babası hızlıca oraya vardığında Mu Du artık baygın bir haldeydi. Lai Shun ise hala ona içki doldurma peşindeydi. Babası o anda içki şişesini alıp yere fırlatınca şişe paramparça oldu ve ona küfretmeye başladı: 'Lai Shun sen ne şerefsiz birisin! Sen kadını elde edemediğin için benim oğluma kızıyorsun! Mu Du safın teki, kalbinde hile olmayan birisi, onu içki ile boğarak öldürmeye mi çalışıyorsun?' diye bağıırıyordu. Lai Shun da neredeyse sarhoş olmuştu. Aslında o da öyle kötülük düşünmüyordu. Kambur yaşlı baba hızını alamayınca sinirlenip Lai shun'e bir tokat attı. Mu Du'yu sırtlayıp eve götürürken bir taraftan da yol boyunca küfürler ediyordu.

4

Sebepsiz yere çıkan bu kepezelik yüzünden Lai Shun herkes tarafından lanet edilen biri haline gelmişti. Çok uzun bir süre Kara'nın evine gitmeye cesaret edememişti.

Kara ise aksine onun için endişeleniyordu. Lai Shun ona göre bu kadar da kötü kalpli biri değildi. Bu düşüncelerini Mu Du'ya anlatıyor, o da bu konuda gel gitler yaşıyordu. Kambur yaşlı babası ise baykuş gibiydi. Lai Shun'u uzaktan da görse anında küfretmeye başlıyordu. Evde oğlunun ve gelininin yanında bile ona küfürler sallıyordu. Küfür ettikten sonra da: 'Biz fakir ama namuslu insanlarız. O vahşi kedi bizim ailemizi ezmeye kalkamaz!' derdi. Mu Du yaşlı babasının bu sözlerinin sebebini anlayamasa da Kara bu sözlerin hepsinin kendisine söylendiğini çok iyi biliyordu. Demek istediği; Mu Du sana layık olmasa da mademki onu seçerek karısı oldun o zaman da bahçe çitini sağlam tutacaksın. Tereddütte kalmayacaksın! Kara, yüzü kaba ancak kalbi yumuşak biri idi. Eski genç kocasının evdeki yemeği yiyip dışarıdaki yemeğe de sarkması Kara'ya çok zarar vermişti. O ihanetin ne demek olduğunu biliyor ve anlıyordu. Nasıl bir eş olacağını artık iyi biliyordu.

Fakat ilçedeki okul zilinin sesi Kara'nın evinden duyuluyor. Şafak vakti uyandığında zil sesi onun odasına kadar giriyor ve Kara'nın kulaklarında çınlıyordu. Bu ses ona zili çalan beyaz yüzlü insanı hatırlatıyor, geceleri onun huzurluca uyuyup uyumadığını düşünüyordu. Zili çaldıktan sonra, okulun kapısında yalnız başına ne düşünüyor, ne yapıyordu?

Mu Du'nun uyandığı saat de zil sesinin yankılanması sonrasına denk geliyordu. Bu durum artık bir alışkanlık

halini almıştı. Bazı günlerde yine tarlaya gidip üstünü çıkartıp çalışıyordu. Ter sırtından bir solucanın sürünmesi gibi zikzaklı bir biçimde akıyor, toprağa karışıyordu. Yine başka bir gün o, derin dağlara doğru has kofası veya mangal kömürü taşımaya gidiyordu. Bütün vücudu ateşten çıkan çini sürahi gibi kapkara olmuştu. Testere dişi gibi olan dağın rüzgârı sırtından geçerken gözleri yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Çok fazla gidip geldiği için oldukça bitkin hissediyordu. Mu Du'nun tahammül kapasitesi artık en dip seviyeye inmişti. Eve geldiğinde yatağında zarif bir kadın olduğunu unutuyor, ölü gibi uyuyordu. Fakat ailenin durumunun iyileşmesi onun azmiyle başarılacak bir şey değildi. Her ne kadar Kara'nın varlığından sonra kıyafetleri dikildiği için baba ve oğlun etleri dışarıdan görünmüyor, çay ve yemeklerine tat gelmiş ise de ailenin fakirliği dibi görünmeyen bir çukur gibiydi parayı içine attın mı bir daha yukarı çıkmıyordu. Komşularla bile karşılaştırılsa onları geçecek bir ihtimal gözük müyordu. Bu ailedeki üç kişi de durumlarının daha iyi olması için uğraşmalarına rağmen bu hususta ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Kara : 'Mu Du, sen bir taşıma sıırığı ile dağlarda geziyor, tüm gücünle çalışıyorsun ama yeterince para da kazanamıyorsun. Kredi memurunun ailesi o kadar parayı kolayca kazanıyorlar, bizim de başka yollar bulmamız lazım.' diyordu.

Mu Du ise : 'Sen eski aileni mi özledin?' diye sordu.

Kara: 'Ben o aileyi niçin özleyeyim, o kadar utanmaz mıyım? Hayır, ben sadece başkaları o kadar para kazanabilecek iş yapabiliyorsa biz neden yapamayalım? diyorum. Yoksa ben demiyorum ki o kadar hızlı ve çok para kazanalım. Ancak bu kadar fakir de olmamamız lazım.' dedi.

Mu Du ne yapmalıydı ki? Bir kaplanın gökyüzünü yemek istemesi gibi istiyor ancak pençesi ile nereyi tutacağını bilemiyordu. Kara'nın ise iki gözü karanlık içerisinde gibi idi. Mu Du bir gün ilçeyle kredi memurunun yatırım

yaptığı hasır çanta üreten fabrikaya gitmişti. Bahçenin her yerinde sıralanmış iplik ve dikiş makineleri vardı. Bir sürü erkek ve kadın yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Ortam çok görkemliydi. Aniden bu duruma özeniverdi. Şiddetli bir hırs kalbini sarsmış ve onu kendinden geçmiş bir hale düşürmüştü. Sanki bu duruma karşı koyamıyordu. İçeri girdiğinde oraya buraya bakıp dokunuyordu. Bir anda aklına bir düşünce geldi. Kredi memurunun büyük kapıdan içeri girdiğini görünce hemen ona: ‘Amca, bu fabrikada çalışacak insana ihtiyaç var mı?’ diye sordu. Kredi memuru, burnunun yarısına kadar inmiş gözlüğünün üstte kalan yarısından ona bakarak ‘Tabii ki de var!’ diye cevap verdi. Mu Du: ‘O zaman beni işe alın. Ben de hasır çanta yapıyorum!’ dedi. Kredi memuru işçilerin önünde gülerek: ‘duvarın yanında taş havan eli var, onun sopasını kaldırıp döv, bakalım kaç sefer yapabileceksin?’ dedi. Mu Du gömleğini çıkarıp, nefesini midesine çekip bıraktığında davul gibi simsiyah göbeği ortaya çıkıyordu. Taş çubuğu bir kere vurdu, iki, üç derken hiç durmadan kırk sekiz defa vurdu. Sıcaktan tüm kafası ter içinde kalmıştı. İşçilerin hepsi alttan alttan gülüyorlardı. Mu Du: ‘Benim karnım acıktı bana dört kâse yemek getirirseniz altmış defa vurabilirim!’ deyince kredi memuru: ‘Tamam işte, sen bu işi yapan adamsın. Sen git ilçede kimin evine duvar örülecekse ona temel at, hadi git burdan!’ diyerek onu kovdu. Mu Du onunla alay edildiğinin farkına ancak vardı. Sinirden tüm suratı siyahlaşacak kadar kızardı.

Eve dönünce başına gelenleri Kara’ya anlattı. Kara’nın tüm vücudu titredi ve ona küfür etmeye başladı: ‘Onu bulmanı sana kim söyledi? Biz açlıktan ölsek de onların kapısına gidip yemek dilenmeyiz!’ Mu Du: ‘O benim fabrikada işçi olmama müsaade etmiyorsa, ben de yapmam. Yarın bir kez daha onu bulmaya gideceğim, kredi kurumundan kredi alacağım. Sermayemiz olduğunda ilçede bir şeyler alıp satarız.’ Kara: ‘Onu bulmaya gitme! Onun sana kredi vereceğini mi sanıyorsun? Kredi alanlardan kim ona gizlice bir

şeyler vermiyor ki! Bizim ona verecek bir şeyimiz olursa, onları nehre atıp sesini dinlemeyi tercih ederim!’

İkisi bu konuyu uzunca tartıştıktan sonra aralarında derin bir sessizlik hâkim oldu.

Bir sonraki gün, Mu Du umutsuz bir şekilde evden çıktı. Öğlen eve döndüğünde ise gözlerinin içi gülüyordu. Kara ona nedenini sorduğunda Mu Du ilçede Wang ailesinin yedinci oğlunu görmüştü. Yaşlı Yedi, dürüst biriydi ama bacaksız bir yengeç gibiydi. Sermayesi olmadığı için ve aynı zamanda da beceriksiz olduğundan ticaret yapamıyordu. Dağın dışında kalan Tong Guan’da kömür madeninde çalışıyordu. Madene indiğinde şeytanla selamlaşıyor, Cehennem Kralı’na misafir oluyor buna rağmen çok güvenli bir biçimde hayatta kalıyordu. Üç ayda bin üç yüz yuan kazanmış, ilçeye döndüğünde yeni bir ev inşa etmek üzere çatı kireşi ve kiremit almıştı. Kara Tong Guan’a hiç gitmediğinden madene inmenin nasıl bir şey olduğunu tasavvur edemiyordu. Vahşi hayvan kadar bir güç ile büyük paralar kazanılabilmesi onu da çok mutlu etmişti. İkisi yol-luk kıyafet, para hazırlarken, kambur yaşlı babası gelmiş ve bu durumu öğrenmişti. Kafasını çingirak gibi sağa sola sallayarak: ‘Geçmişte oraya gitmiştim, para orada hayata bedel olarak veriliyor. Akıllı kızların hiçbiri oralılarla evlenmezler. Evlendiğinde üç yıl siyah işerlermiş. Neredeyse hepsi dul kalırlar!’ dedi. “Dul” deyince, gelininin de eskiden dul olduğunu hatırlayınca gaf yaptığını anladı. Kara: ‘Beden gücü ile kazanılan para hep çok zor yollarla kazanılır, biz Wang ailesindeki yaşlı yedi ye soralım, bakalım oranın gerçek durumu nedir?’ dedi. Yaşlı Yedi’yi çağırdılar ve ayrıntıları sordular. Yaşlı Yedi: ‘Zor olmasına zor fakat yaşlı babanın dediği kadar da korkunç değil. Kazanılan para gerçekten fazla ama hayatın uzun mu, kısa mı olur orasını bilemem!’ Mu Du ise: ‘Benim kaderim iyi, otuzlarda bile bir kadınla evlenebildim, kaderim kötü mü?’ diyerek gitmeye karar verdi. Kara ve yaşlı babası onu engellemek için pek de zorlanmadı.

Yola çıkacağı gün Mu Du'nun ailesi Wang ailesinden özellikle Yaşlı Yedi'ye yemek ısmarladılar. Mu Du'nun biraz saf biri olduğunu söyleyerek yol boyunca ona göz kulak olmasını tembih ettiler. Gurbette sorumluluğunun kendisinde olduğunu söylediler. Yaşlı Yedi'nin boğazı düğümlendi ağlayacak gibi oldu. Yaşlı baba ona tütsü hazırladı. Mu Du gökyüzüne, yere ve bütün atalarına secde edecekti. Geri geri kapıya kadar gitti ve dönüp kapının içerisinde büyüğü sözleri okumaya başladı. Dört tane dikey beş tane de yatay çizgi ve tılsım çizdi. Ailesi dinmek bilmeyen gözyaşları ile onu yolculuğa uğurladı.

Mu Du ayrıldıktan sonra, Kara koskoca yatakta yine yalnız kalmıştı. Mu Du evdeyken hep horlardı. Horlama seslerine karşı yorganla kafasını kapatarak uyumaya alışmıştı. Şimdi ise o "şiddetli gök gürültüsü sesi!" yoktu. Geceleri sık sık uyanıp duruyordu. Pencereden dışarı doğru gece boşluğuna baktığında yıldızlar çok az, ay ise parlaktı. Ayın gümüşten ışığı yatağını aydınlatıyordu. Sonsuzluğun sesleri kocasına dua ediyordu. Her şafak vaktinde kederli bir şarkı gibi çalan okulun zil sesini duyduğunda sanki kasvetli bir hisse kapılıyordu. Kocasını gidince tarladaki işlerin hepsi mecburen Kara'ya kaldı. O; tarlayı çapalıyor, tezekleri taşıyor, tarlanın hasatını topluyordu. Başkaları tohumları sonbaharda ekmiş olmalarına rağmen, onun toprağı ise halen çapalanmamıştı bile. Ay ışığı altında, kambur babası ona yardım ederdi etmesine de yaşlı adamcağız yorgunluktan kan kusuyor ve yataktan kalkamıyordu. O eve yine Çin tıbbi doktoru çağırarak zorunda kalmıştı. Sobanın üstünde ona şifalı otlar kaynattı.

Tarlaya tekrar gittiğinde, iki gün önce yarısını ancak bitirdiği tarlanın az bir parçası kalmıştı. Bu durum Kara'yı şüphelendirdi: 'Çöreği yemezsen başkaları yer, ama tarlayı sürmezsen başkası gelip sürer mi? Bu kim ya hu, bu nasıl bir iyi niyet? Diyordu kendi kendine. Ayın yirmi dokuzunda bulut ayı yuttuğunda Kara yine tarla sürmeye gitmişti. Tarlada bir gölge fark etti. Hem büyük hem de küçüktü.

O şaşırarak gitti, tarlayı süren hiç beklemediği biri idi. Lai Shun!

O ona seslenmedi, onun arkasına varıp dikildiğinde nefes alış verişi düzenli değildi. Bu küçük sesler Lai Shunun dikkatini çekti ve arkasına dönüverdi. Hiçbir şey söylemedi ama parlayan gözleri karanlık içerisinde bile fark ediliyordu.

Kara ‘Sana benim tarlamı sürme iznini Kim verdi?’ dedi öfkeli bir ses tonuyla.

Lai Shun: ‘Evine gidemem diye tarlana da gelemeyecek miyim?’

Bu sözler karşısında Kara ne diyeceğini bilemedi, uzun bir süre sessizce durdu. Çapayı alıp tarlayı sürmeye başladı, Lai Shun’da öyle. İkisi birbirine çok yakındı ama bir şey de konuşmuyorlardı. Korkuları ve dalgınlıklar içerisinde ikisi de birbirine karşı çok uzak hissediyorlardı.

O gece gökyüzü kömür gibi karaydı. Tarlada hiç kimse yoktu, sersemce dolaşan bir köpek bile yoktu. Sadece dağ sıçanı vardı ve o da sessizce toprak kazıyordu. İnsanların işlerine karışmazdı. Tarlayı horoz ötene kadar çapaladılar. Çapalama bittiğinde toprak her ne kadar bakir olmasa da gecenin sessizliği içerisinde nem ve çiğın yeni toprağa kattığı güzel ve yoğun bir koku etrafı sarıverdi. Lai Shun ile Kara toprağa oturmuş, heyecan onlara yorgunluklarını unutturmuştu. Ağır bir çalışmanın ardından içlerindeki korku kaybolmuş derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Kara uygun olmayan duygulara kapılarak kendini tutamayacağı düşüncesiyle: ‘Lai Shun sana çok teşekkür ederim, hadi git, uyu!’ dedi.

Karanın sözleri isteksiz fakat şefkatle doluydu. Gece nin rengi de açmaya başlıyordu. Lai Shun: ‘Bana teşekkür etmene gerek yok zaten uyumak istesem de uyuyamayacağım.’ dedi.

Kara: ‘O zaman benimle eve gel. Sana yemek yapayım, yersin.’ dedi.

Lai Shun: ‘Buna cesaret edebilir misin?’ diye sordu ancak Kara gerçekten de buna cesaret edemezdi. Kamburu çıkmış yaşlı baba her ne kadar hasta da olsa kulakları sağlam ve gözleri de kör değildi. Bunun yanında kocası Mu Du evde olmasa da gece yarısı koskoca bir adamı evine götürse başkaları bir şey demese de kendisi bu durumdan korkardı. O kafasını öne eğip tekrar: ‘Lai Shun, bir daha benim aileme yardım etme!’ dedi.

Lai Shun ayağa kalkıp delirmişçesine: ‘Ben yardım edeceğim, senin bu zor şartlar altında kalmana göz yumamam!’ diyerek karanlık içerisinde ona yaklaştı, sigarayla karışık erkeğin yoğun ekşi ter kokusu Kara’nın burnunu tıkamıştı. O bir çift titreyen sıcak ve de kaba elin elini yakaladığını hissettiğinde Kara elini elektrik çarpmış gibi geri çekiverdi. Eliyle aniden ona vurmaya çalıştı ancak tokatı boşluğu dövmüştü. Evine doğru koşmaya başladı.

Ertesi günün öğleninde kasaba postacısı bir mektup getirdi. Bu mektup kilometrelerce uzaktan yine karanlığın içerisinde, yerin altındaki Mu Du’dan gelmişti. Mu Du’nun tanıdığı karakterler Kara’nın bildiğinden fazla değildi. Mektubu bir sigara paketinin üzerine yazmıştı. Sadece tek bir cümle yazmıştı.

‘Hava soğuyacak, geceleri iyi uyuyamıyorum, benim tüylü □□ gönder.’

Kara üç defa okumasına rağmen yazıdaki yuvarlakların ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Bir de “geceleri iyi uyuyamıyorum” sözleri, ona lambanın kapalı olduğu zamanları hatırlatıvermişti. Her ne kadar o şeyi unutamayıp Mu Du’dan nefret de etse yine de Mu Du’yu özlüyordu. O birden onun çirkin fakat bir o kadar da tatlı suratını hatırlayıverdi. Birden sinirlice ona ‘Kör olası!’ diye ilendi. Kamburu çıkmış yaşlı baba, mektubun içinde postalanmış elli

yuanı elinde tutup heyecanla gelininin mektup okurkenki yüz ifadesine dikkat ediyordu. Meraklı bir şekilde mektupta yazanları soruyordu. Kara utanarak ve endişeli bir biçimde mektubu tekrar okudu. Kambur “O, koyun yününden olan paltosunu istiyor. Mu Du kesinlikle palto karakterini yazamaz ondan dolayı yuvarlak çizmiştir.” dedi. Onun bu sözleri Kara’yı utandırmıştı.

Hiç kimsenin olmadığı bir yerde, Kara düşünmüş olduğu absürt düşüncelere gülüvermişti. Kocasını cahil bir amele idi. Onun için bir mektup yazmak kömür ocağına girmek kadar onu zorlardı. Ancak hiçbir çaresi kalmadığında mektup yazardı. Nasıl olmuş da zaman bulup duygularını yazıya dökmüş, eğlenceli ve şehvetli şeyler yazmıştı ki? Kara uzunca bir iç çekti. O dürüst adamın uzaklarda kalmasından, yanında hiçbir yakınının olmamasından, ne yiyip nerede uyuduğundan endişe etti. Nasıl oluyor da o mağarada gözlerini kullanmadan tüm vücudunun gözleri olmasıyla tırmanıp kömür çıkarabiliyordu? O dün akşam iyi ki Lai Shun’un elini tutmasına izin vermedi. Böylelikle onun için para kazanan kocasına layık olduğunu ispat etmişti.

Lai Shun meselesi Kara’nın aklına geldikçe; o bu husta elinden geleni yaparak onu dışlamış ve dikkatli olmaya çalışmıştı. Bu gayreti kendisini, kocasına sadıqlığı konusunda tatmin ediyordu. Fakat bu tarz bir hoşnutluk kilometrelerce uzaklıktaki Mu Du için en iyisiydi. Bu çılgın, kurt ve kaplan gibi şehvetle dolu evlenmiş genç bir kadının bu yaşlarında yatağında yalnız yatmak zorunda kalması onun için en zoruydu. Lai Shuna karşı az çok vicdan azabı hissediyordu. Ona karşı adaletsiz davrandığını düşünüyordu. ‘O iyi bir insan mıydı?’ kendine gizlice bu soruyu soruyordu. Yeniden evleneceğinde belki de Lai Shun’la evlenecekti. Hayatta kiminle evleneceğin gerçekten tahmin edilemeyecek bir şeydi. Bir kadın, kalbini ve vücudunu ya bu erkeğe ya da başka bir erkeğe verecekti. Ruhunu ve bedenini teslim ettiğin erkekle evlenirken/ondan istediği kadar

haz alacaktı. Öbür erkek ise; o erkek evde olmasa da o kadına sahip olamayacaktı. Bu, kaderin bir cilvesi miydi?

Kara yabani sebzeleri koparmak üzere bir kez daha tarlaya gittiğinde uzaktan Lai Shun'un geldiğini gördü. İlk selamı Kara kendisi verdi. Kadının mutlu olması, Lai Shun'u da mutlu etmişti. Onlar ılık kış başlangıcındaki güneşin altında uzun uzun sohbet ettiler. Lai Shun ona tarlanın yanında azgınca akan nehri göstermiş, nehrin karşısında dağın yamacının aşağısında süzülen masmavi ve de sanki aleve benzeyen sisi göstermişti. Hatta bunun yanında güneş ışığı ve bulutlar uzaktaki dağın üzerinde hayali bir parabolün oluşmasını sağlamışlardı. Kara otuz yıldan fazla dağda yaşamış, dağda büyümüş olmasına rağmen dağdaki olağanüstü manzaranın farkına ilk defa varmıştı. O, kendini güzel bir rüyada gibi hissediyordu.

Vücudu her geçen gün kendini toparlıyordu. İlk olarak eskiden simsiyah olan sağlam yuvarlak kasları şimdi pürüzsüz ve yumuşacık bir hale dönüşmüştü. Ağız kenarına ince kırışıklıklar eklenmiş olmasına rağmen dudakları gitgide yaban elması gibi mükemmelleşmişti. Mu Du eve her ay elli yuan gönderiyordu. Yaşlı babaya yeni bir şapka dışında, kendisine de mavi kumaşın üstüne küçük beyaz çiçek motifli kazak dikmişti. Bu kıyafet ona çok uymuş ve onu doğal gösteriyordu. Saçlarını düzgünce tarayıp kafasının üstüne sabitlemiş, bir sepet turpu nehirde yıkamak üzere taşıyordu. Bu haliyle çok çekici duruyordu. Bir keresinde küçük yoldan telaşlıca geçerken arkasındaki dağdan doğan güneşin kızılığı ona vuruyordu. O sırada yolun bittiği yerden kendisini izleyen biri yüksek bir sesle: 'Güzellik!' diye bağırdı. Kara bu ses karşısında utanarak çömelivermişti. O kişi ise Lai Shun'du. Onu övmeye başlamış, koşarak geldiği sırada arkasındaki kızılığın onun vücut hatları üzerinde tüy gibi kırmızı renkli bir katman ortaya çıkartmış olmasını 'Bodhisattva'nın üzerindeki ruh ışığı gibi!' diye tasvir etmişti.

Kara'nın en ağır sorumluluğu kambur yaşlı babasının hastalığı idi. Durumu hiç iyiye gitmiyor her geçen gün vücudu daha da güçsüzleşiyordu. Evde ucuz çaylar ve basit yemekler hep oluyordu fakat et ve balık gibi yiyecekleri yeme imkânları her zaman yoktu. O çıplak ayaklarıyla kanaldaki balçık içerisinde salyangozları sudan çıkartıyordu. Dağda yaşayanlar bu salyangozlar için “denizineği” derlerdi. Kara onları yakalar evde sıcak suyun içinde kaynattıktan sonra etlerini çıkartıp, bakır kaşıkla karıştırarak pişirir ve babasına yedirirdi. Bir gün öğlen yemeğinden sonra kamburlu yaşlı babası yatakta dinlendiği, Kara'nın ise bahçe duvarına tırmanıp kuruttuğu tatlı patateslerin asılı olduğu sopayı indirip domuzlara yedireceği tahıl kabuklarını ezmeye başladığı esnada kapıdan Lai Shun onu sessizce çağırırdı.

Lai Shun'un duruşu çok gizemliydi, mimik hareketleriyle odayı göstererek sessizce: ‘Yaşlı baba evde mi?’ diye sordu.

Kara: ‘Uyudu!’ dedi.

Lai Shun kapıdan giriverdi, bahçenin çatısı kapalı üzüm asmalarının altında durarak: ‘Uyuduysa iyi. Yoksa o bana kaplanın, leoparın baktığı gibi korkunçça bakıyor!’ dedi.

Kara: ‘Bir şey mi vardı?’ diye sordu.

Lai Shun cevap vermedi ancak yüzünde gizli bir gülümseme vardı. Üzümlerin asmalarının arasından süzülen güneş ışıkları tüm vücudunu kaplamıştı. Onun bu hali yaramaz çocuklar kadar komikti. İç cebinden soğuktan kıpkırmızı olmuş, Hint yağı otunun yaprağıyla sarılmış bir paket çıkardı.

Lai Shun: ‘Bugün mutfakta güzel bir yemek olsun, hepimiz için dört parça var. Senin kanaldaki bataklıktan salyangoz çıkardığını gördüm. Yediğin yemeklerin iyi olmadığını biliyorum. Bir parçasını ben yedim.’ diyerek elindeki paketi uzattı.

Hint yaprağı otunun yaprağı içerisinde üç parça yağlı ve soslu, pişmiş kıpkırmızı domuz eti vardı.

Kara iç çekerken nefesinin sıcaklığı sanki kalbine girmişti. İki eli ile paketleri aldığı anda: ‘Kendine baksana, çocuk gibisin, ben pisboğaz birisi miyim! Sen kendin ye, ben yemeyeceğim!’ dedi.

Lai Shun: ‘Nasıl olur da yemezsin?’ diye karşılık verdi.

Kara ise: ‘Şişmanladım zaten, yedikçe daha da şişmanlıyorum. Sen ye, başkalarına da gösterme. Aç gözlülerin gözü senin üzerinde olur!’ deyince;

Lai Shun: ‘O zaman ben bir parça yiyeyim, sen de iki tane ye!’ dedi.

Etin bir parçasını yedikten sonra Kara’nın ağzının içi yağın lezzeti ile dolmuştu. Geriye kalan parçayı ise yaşlı babasına ayıracaktı. Daha sözünü bitirmemişti ki kam-bur yaşlı adam kapıdan çıkıvermişti. Gözleriyle öfkeli bir biçimde ona bakıyordu. Ağzını açıp küfretmeye başladı: ‘Ben, şu bir parça ete muhtaç mıyım! Sen Mu Du’nunsun, o etin içerisinde zehir vardır diye korkmuyor musun? Onu hemen tükür!’ diye bağırırken sallana sallana gelip Kara’nın elinden aldığı eti yere fırlatıp attı ve ayağıyla ezdi. Yerin hepsi yağ olmuştu. Bir deri bir kemik kalmış parmağını Lai Shun’un burnuna doğru sallayarak: ‘Lai Shun, sen terbiyesiz bir şeysin, ona ne eti veriyorsun? O fakirlikten ölse, açlıktan geberse de seninle alakası yok, iyi niyetin için sağ ol! Mu Du burada değil, sen küstahlık edip benim evimin kapısında bizi eziyorsun. Sen iyi rol yapıyorsun. Öyleyse git de kasaba başkanının kızının peşinden koş!’ ettiği küfürlerden Lai Shun gözünü bile açamadı. Utanç içerisinde kapıyı açıp kaçmaya başladı. Yaşlı babanın siniri hala yatışmamıştı, odasına dönüp kapı eşiğine yavaşça oturduğunda ter döküyor ve ağzından da salyalar akıtiyordu.

Kara komşuların duymaması için bahçenin kapısını hemen kapattı. Yaşlı babayı eli ile tutarak yatağa oturttu.

Uzunca bir süre, durumu izah etmeye çalıştı. Kendi odasına varıp sersemlemiş bir şekilde oturdu. Kamburu suçlayıp olayı çok farklı yerlere çektiğini hiçbir şey olmamasına rağmen problem çıkarttığını düşünüyordu. Bu olay onun Lai Shun hakkındaki düşüncelerini yeniden gözden geçirmesini sağladı. Ona gitgide daha da zahmet verdiğini düşündü. Kadınlara neden kadın denir? Onlar doğal olarak erkeklerde olmayan, yumuşak su gibi başkalarının halini anlama yetisine sahiptirler. Onlar erkeklerin kendilerine karşı hoşnut edici aşklarından tatmin oluyorlar, bir güzel hareket, birkaç tatlı söz onların içinde sayısız yankı uyandırır. Bunun yanında erkeklerin yabani ve namussuzca hiç durmayan tacizci hareket tarzı ise kadınlardaki bu duyguların sönmesine sebebiyet verirdi. Akıllı erkekler böyle durumlarda aksine farklı bir yol izleyerek acı çekip onuru kırılmış gibi yaparlar. Kadınlar su gibi yumuşak, deniz kadar derindir. Bu şekilde yaklaşıldığında merhametiyle seni her yerinden kuşatırlar. Lai Shun olaya işte böyle yaklaşan biriydi. Kara ertesi gün okul dersi bitince kendiliğinden okulun kapısına gitti. Lai Shun'u teselli etti. Lai Shun'un acı çeken yüz ifadesi nedeniyle Kara onun yanında biraz daha fazla kaldı. Leğende onun kıyafetlerini çitileyerek yıkadı.

Ay ışığı, bu gece yarısı buz gibi tertemizdi. Cırcır böcekleri ötüyor, hava ne o kadar soğuk ne de o kadar buğultucu nemli bir sıcak var. İçindeki bazı hislerin ortaya çıkması için elverişli bir zaman dilimiydi. Lai Shun'a göre Kara ona gerçekten iyi davranıyordu. Onun endişeleri kalbinden bir anda kayboluvermişti. Çok şey konuşmuşlardı. Konuşmaları çoğu zaman bazı sınırlara varıyor olsa da, bazen de uzaklaşıyordu. Sık sık çift mana içeren cümleler kuruluyordu. Kara iki eli ile elbisesini sıkıca tutuyor, şakaklarındaki saçlar dalgalanıyor, bu onu daha da sevimli ve nazlı kılıyordu. Lai Shun kendini tutamayarak sevgiye aç elleri ile bir anda Kara'yı belinden kavrayıverdi. Kara ise bu hareket karşısında birden korkup panikleyerek kendini çekmeye çalışmıştı. Fakat bu çabaları hiçbir etki etmedi.

İlk başta ‘Lai Shun, Lai Shun! Delirdin mi sen!’ diye bağırır da, sonrasında hiç sesi çıkmadı. Bayılmış bir halde gibiydi. Küçük yatağa boylu boyunca uzanmıştı. Karşısındakinin duygularını anlayıp paylaşmak kadınların avantajlı yönüdür. En büyük zaafı ise merhamet duygularından dolayı herkese karşı anlayış göstermeleri ve sık sık başkalarının duygularını paylaşmalarıdır. Kara bu gece işte bu zaafının kurbanı olmuştu.

O uyandığında odanın fitili fasulye kadar küçülmüştü. Lamba öyle küçülürmüştü ki, söndürsen de söndürmesen de ateşinin rengi koyu mavi bir sis olarak hep dalgalanıp duruyordu. Onun vücudunu biraz önce yatağa atan bu güçlü adam Mu Du kadar vahşi değildi. Ona sabırlıca dokunacak kadar medeniydi. O onun bir sürü kadını halleden tecrübeli biri olduğunu düşünmüştü. Belki de bunu birinin ona öğretmemesine rağmen ilk defa deniyordu. Bu onun Mu Du’dan akıllı olduğu yerd. Bunları düşündüğü sırada beyni tekrar bir boşluk içerisine düştü. Yataktan kalktı, Lai Shun’a bakmadan ve de hiçbir şey söylemeden evine döndü.

Lai Shun onun ne düşündüğünü bilmiyordu. Ona uygun sözlerle nasıl bir şey söyleyeceğini bilemiyordu. Sessizce onun gidişini seyretti. Kara birden okuldaki radyo sesini duydu, hem de ses çok yüksekti.

5

Mu Du nisan ayında geri geldi. Yüzü eskiden de simsiyahtı. Şimdi ise kalın gözeneklerine kömür tozları girmiş, suyla yıkansa da geçmiyordu. Şeytan gibi kararmıştı. Koyun tüyünden yapılmış paltosu sürtünmekten parçalanmıştı. Onun ceketi artık sonsuza kadar yer altında bulunan o dünyada kalmıştı. Kumaştan yapılmış iç çamaşırının içinde koskoca bir cep vardı. Sıkıca dikilmiş bu cebin içinde 2120 yuan vardı. Binlerce kilometre öteden bindiği tren, otobüs ve uyuduğu otelde geçirdiği üç gün dört gece boyunca iç çamaşırını hiç değiştiremedi. Evine geldiğinde 2120 yuanı cebinden çıkartırken, terinden nemlenip yumuşamış paraların yaydığı pis kokuya tahammül etmek ise imkânsızdı.

Köylüler onu kahraman olarak ilan ettiler, birkaç ay içerisinde bu kadar para kazanmıştı! Mu Du, Tong Guan'ı abartılı bir şekilde sanki başka bir ülkeden gelmiş gibi anlatıyordu. Para, kredi memurunun çocuğunu yoldan çıkarmıştı. Para sevgisi Mu Du'yu ise neredeyse ölüme götürüyordu. Gece yarısı o sadece yer altı dünyasının karanlık ve korkutuculuğunun gerçeklerini anlatıyordu. Bir vardiyanın bir gün bir gece sürdüğünü, madene her indiğinde yanında götürdüğü tünelde kurt ve kaplanlar gibi yiyip çiğnediği otuz iki tane küçük ekmeğini, madenden çıktığında ise ocağın kapısının madencilerin aileleri tarafından dolup taşığını, onların sersemlemiş bir biçimde maden ocağının kapısından aile efradının çıkmasını gözlediklerini söylüyordu. Kendisini ise kimse beklemiyor, güneşin altında iki gözü de kamaşmış biçimde zor yürüyor, bir yere çömeliip uzun bir süre bekledikten sonra ancak güneş ışığına adapte olabiliyordu. Tamamen siyah bir örümcek, kör bir ayı gibiydi. Orada tanrıya saygı duymayı öğrendiğini

söyledi. Şeftali ağacı odunundan yapılmış bir mıska almıştı. Bir keresinde tüneldeyken tünel çökmüş iş arkadaşının kafası gözlerinin önünde taşlar altında kalarak ezilmişti. Kan kafasından su fışkırır gibi fışkırıyordu. Kara bunları dinlediğinde tüyleri diken diken olmuştu. Eliyle ağzını kapatıp konuşmasına müsaade etmemişti. Kocasına sarılmış, gözyaşları tüm yüzünü kaplamış ve o pis ter kokulu göğsü, kolu, kulak, göz, ağız, burun ve dilini ısıtıyordu. Kesinlikle Lai Shun'la olan şeylerden söz etmiyordu.

Mu Du kasaba pazarında kredi memuruna rastladı. Kredi memuru 'Mu Du zengin mi olmuşsun?' diye sordu. Mu Du: 'Seninle karşılaştırırsak ben küçük parmağım sen ise belsin!' diye yanıtladı sorusunu. Kredi memuru kahkaha atarak güldü ve: 'Ben ilk başlarda seni işçi olarak almadım, sana kredi de vermedim. Seni gayretli bir şekilde çalışmaya teşvik ettim ve sen de gerçekten zenginleştin! İki bin yuan'dan fazla parayı nasıl değerlendireceksin, kredi kurumuna paranı yatırabilir misin? Oğluna hatta torununa bile faizini aldırırsın?' diye akıl verdikten sonra oradan uzaklaştı.

Mu Du bunları Kara'ya anlattı. Kara, bu paranın kredi kurumuna yatırılmaması için ısrar etti. Har vurup harman savuramayacağını da söyledi. Bunu sermaye olarak değerlendiren bir ticaret yapmasını istedi. Sonuç olarak; dükkân açmaya karar verdiler. Çünkü Mu Du zor işlerde çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bunun yanında kasabanın doğu caddesinde küçük bir dükkân vardı. Aylık kirası kırk yuan'dı ve bu uygun bir fiyat sayılırdı. Bundan sonra onlar küçük bir restoran açtılar. Güneşin doğuşundan batışına kadar açıktı. Dükkânın önündeki büyük söğüt ağacının sayısız dalları durmadan dalgalanıyordu, koyu ve açık yeşilin ortasında dalgalanıp bir tabela gibi parılıyordu.

Kasaba çok hareketli değildi. İnsanların gündüz vakti dışarıda yemek yeme alışkanlığı yoktu. Fakat kasaba ulaşım merkezi sayılırdı. Güneyden kuzeye, doğudan batıya

giden tüccarlar, işçiler ve yolcular restoranda yemek yiyorlardı. Müşteriler Tanrı sayılırdı, söğüt ağacının altında taştan sandalyelerde dinlenirlerken gülücüklerle onlara eşlik eder, bir demlik çay götürürlerdi. Karı koca biri sıcak suyu kaynatır biri de makarna açardı. Kara, doğrama tahtasında çalışırken koskoca dolgun etli göğüsleri de sallanıyordu. Makarnayı öyle açardı ki; kâğıttan daha ince olurdu. Mu Du suyu kaynatmadan önce pencereye dayanarak müşterilerle muhabbet ederdi. Müşteriler genelde çok şey görmüş insanlardı. Karanın onları dikkatle dinlediğini fark ettiklerinde farenin cine nasıl dönüştüğünü, ya da insanların cinlerle evlenme hikâyelerini daha istekli bir şekilde anlatırlardı. Kara bir yandan şaşkınlık bir yandan da keyif içerisinde dinler, dinleme esnasında yüz ifadesi durmadan değişirdi. Kadın'a has olan son derece meraklı olma hali müşterilerin kalbine kazınmıştı. Herkes ondan bahsediyor ondan dolayı bu restoranın işleri her geçen gün daha bereketli hale geliyordu.

Gece yarısı kasabadaki insanlarda likör içme geleneği vardı. Dükkân acayip kalabalıktı. İçki dağdaki erkekleri başka bir ırka dönüştürüyordu. Onlar istedikleri gibi küfür eder müstehcen konuları açık seçik konuşurlardı. Hatta Mu Du yu zorla içki masasına oturtur, Mu Du içemeyince de Kara'dan onlarla birlikte içmesini isterlerdi. Üç beş erkek onun elinden tutup onu içki içmeye zorlardı. Mu Du da Kara'ya içmesini söyler ve bu duruma sadece aptalca gülerdi. Ayyaşlar küfür etmekten çekinmeden Mu Du'ya şansının yaver gidip iyi bir kadın bulduğunu, onun hem güzel hem de çalışkan bir kadına sahip olduğunu ulu orta söylerlerdi. Mu Du da gururlu bir şekilde kendini beğenmeye başlar ve kendinde bir erkekte olması gereken cesaretin var olduğunu söylerdi. Bu şekilde günler günleri, aylar da ayları kovaladıktan sonra uzak veya yakın herkes bu restorani bilir oldu. Restoran konuşulmadan önce patronun karısından bahsedilirdi. Bazı ahlaksızlar ise Kara hakkında münasebetsiz sözler söylemeye başlamışlardı.

Bir gün, restoranda yemek saati geçmişti. Mu Du eve dönüp kambur yaşlı babasına bakmaya gitmişti. Kara doğrama tahtasını yıkamış, oturup dinleniyordu. Eski eşi olan genç erkek restoranın kapısından içeriyi dikizliyordu. Kara'nın kafasını kaldırıp baktığını gördüğünde yüzü birden ciddileşiverdi. Kazara oradaymış edasına büründü. Tırnak makası ile tırnaklarını törpülüyor havası verdi. Kara: 'Buraya ne yapmaya geldin, yemek yiyeceksen de yemek yok!' diye seslendi. Genç erkek: 'Bana birden kötü davranıp tanımazlıktan gelme, ben de senin erkeğimim! Hayatını iyi geçiriyorsun ha!' deyince Kara: 'Kimseden yemek dilenmeyiz!' deyip kafasını eğip yıkadığı doğrama tahtasını tekrar yıkamaya durdu. Genç erkeğin gittiğini düşünerek kafasını tekrar kaldırdığında ise onun hala orada olduğunu gördü. Bir bacağına kapı eşiğine atıp elinde yavaşça parıldayan bir şey sallıyordu. Elindeki şeyle ilgilenirken 'Bu ne ya?' dedi. Kara onun daha gitmediğini düşünmemişti. Bunu duyunca istemsiz bir şekilde: 'Ne, ne yani?' deyiverdi. Genç erkek dükkâna girdi. Elini açıp ona mavi renkte elektronik bir saat gösterdi. Ekranındaki iki siyah nokta durmadan değişiyordu. Genç erkek: 'İstiyor musun, bunu sana vereyim?' dediğinde Kara: 'Git işine be!' diyerek onu dükkândan attı ve kapıyı sıkı sıkıya kapattı.

Fakat Kredi memuru sıkça restoranda rezervasyon yaptırıp kendi misafirlerini ağırlıyordu. O geldiğinde Kara onu tanımazlıktan geliyor, sakince bir yüz ifadesiyle hesap yapıyor, bir kuruş dahi indirim yapmadığı gibi veresiye de kabul etmiyordu. Mu Du yüzsüzlük yaparak oturtup onlara çay ikram ediyor, yemeği yedikten sonra da kendi tütün kutusunu onların masalarına koyarak buradan içmelerini söylüyordu. Kredi memuru işlerin nasıl gittiğini üstün körü soruyor, birçok defa onun ticaretinin kendi fabrikasındaki ticaretle karşılaştırılamayacağını söylüyordu. Mu Du kredi memuruna karşı saygılı ve ezik bir durumda kalıyordu. Kara ise Mu Du'yu bu halinden dolayı küçümsüyordu. Onların karşısında tavırını ima yoluyla belli ediyor, On-

lar gittikten sonra ise Mu Du'ya defalarca böyle yapmaması gerektiğini söylüyordu. Bir gün Mu Du: 'Onlar ne de olsa buranın ileri gelenlerinden!' dediğinde ise Kara hayatında ilk defa birinin suratına tükürmüştü.

Paranın geldiği yollar çoğalmaya başladı. Oldukça fazla para biriktirdiler. Ama ne yazık ki yaşlı kambur babanın hastalığı çok ağırlaştı. Yatakta yarım ay yattıktan sonra çorba ve su bile içemez hale gelmişti. Bu dünyadaki ömrünün sonuna gelmişti. Ayaklarını uzatmış ve gökyüzüne gitmişti. Karı koca dükkânı on gün boyunca kapattılar. Acı içerisinde ağladılar, yaşlı babayı toprağa gömdüler. Kambur ömrü yoksulluk içerisinde geçmiş, mizacı çok sert biriydi. Ölümü ise çok sade olmuştu. Restoran işleten bir aile için ise evde bıraktıklarında endişelenecekleri biri eksilmişti. Ama şimdi de ikisinden birinin restorana diğerinin de eve göz kulak olması gerekcekti. Uzun bir zaman geçtikten sonra Mu Du, geceleri lamba sönmükken yaptığı şeylere karşı bile soğumaya başlamış ve sonrasındaki bir kaç ayda ise işleri sanki iyice unutmuştu.

Lai Shun ise hala okulda su kaynatıp yemek yapıyordu. Okul zilini çalıyor, ayak işlerini yapıyordu. Genç erkek ve kasaba başkanın kızı mutlu oldukları her seferinde karşılıklı ses çıkartırlar bu da Lai Shun'u gözüne kum girmiş gibi hem üzer hem de kaşındırırdı. Araları kötü olduğunda ise masa ve sandalyeler devrilir, pencereden yastıklar, demlik ve iç çamaşırları fırlatılırdı. Lai Shun, böyle durumlarda Kara ile olan ilişkisini hatırlar ve ruh haletini kontrol edemeyerek devamlı başkalarının etrafında dolaşırdı. Kambur yaşlı baba öldükten sonra, o gönlünün derinliklerinde rahat bir nefes aldı. Kâğıt para alıp yaşlı babanın mezarının önünde onun için yaktı ve gözyaşları döktü. Mu Du onun ağlayıp üzüldüğünü görünce çok duygulandı ve iki eli ile onu kaldırdı. Kara: 'Bırak da ağlasın, ağlamak güzeldir!' dedi. Bu sözlerdeki manayı bir Kara biliyordu bir de Lai Shun.

Yaşanan bu olaydan sonra, Mu Du'nun Lai Shun'a karşı kötü hisleri ortadan kalkmıştı. Lai Shun boş vakitlerinde restorana gelir ve sıcakkanlı bir karşılama ile karşılaşır. Yemek saati oldu mu, ona da yedirilir; içileceği zaman ona da içirilirdi. Lai Shun çok zeki ve çalışkan biriydi. Onlara yardımcı olup bulaşık yıkar, etrafı toparlardı. Restoranın kapısında müşterilerle ilgilenir ve onlara yemekleri tanıtır. Müşteri çekmede gerçekten Mu Du'dan kat be kat daha becerikliydi.

Fakat onun aklından neler geçtiğini en iyi bilen kişi Kara'ydı. Lai Shun ona karşı çok sıcakkanlıydı ama o hep huzursuzdu. Güzel bir şekilde, onun bir tarafta dinlenmesi gerektiğini söylerdi. Lai Shun böyle davrandıkça Mu Du onun çok iyi biri olduğunu düşünüyordu. Aslında Lai Shun Kara'ya daha yakın olmak için bunları yapıyordu. Kara, Mu Du'ya: 'Bu dükkân bizim dükkânımız, neden el âleme yardım ettiriyorsun, o bir daha gelirse, ona hiçbir şey yaptıрма!' dedi. Mu Du ise: 'O yardımcı olmak istiyorsa oluversin, iyi niyetli birini böyle sertçe engellemek onunla aramıza mesafe koymak gibi olur, onun sıcakkanlılığını soğutmuş oluruz!' diye yanıtladı bu sert sözlerini. Kara ise bu sözler karşısında sadece susmayı tercih etti.

Bir akşam, ayın rengi sönüktü. Kara restorandan eski eve uyumaya gidiyordu. Bahçede oturup ayaklarına vurup belini ovuşturuyordu. Bahçenin kapısı açıktı, kapıdaki birkaç tane yaşlı akasya ağacının altında yeni birçok fidan çıkmıştı. Simsiyah fidanlar rüzgârdan sallanıyordu. Aniden ince bir ses duyuyordu sanki yılanın sürünme sesi gibiydi. Akasya ormanının içinden küçük bir ateş gözüküyordu, ateş böceği gibiydi. Kara şaşkınlık ve merak içerisinde ayağa kalktı ve 'Orada kim var?' diye seslendi. Biri ona yaklaşmaya başlamıştı. Bu kişi Lai Shun'du.

Kara: 'Sen şeytan gibi gizlice ne yapıyorsun, hırsız sandım!' dedi.

Lai Shun: ‘Sen gece yarısı odadasın, Mu Du ise restoranda uyuyor?’ diye yanıt verdi.

Kara: ‘Biz vardiyalı çalışıyoruz! Gece yarısı o etleri kesiyor. Sen nereye gidiyordun ki buradan geçiverdin?’ diye sordu.

Lai Shun ayın sönük ışığı altında: ‘Okuldan geliyorum, kasti olarak buraya geldim!’ dediğinde; Kara göğsünün içerisindeki kalbinin bir anda attığını hissederek: ‘Otur hadi, bugün ayın manzarası da çok güzel. Sen son zamanlarda memleketine gitmedin mi? Guguk kuşu öttü mü?’ diye sordu.

Lai Shun Kara’nın heyecanlandığını hissetti ve onun sakinleşmesi için bir şeyler düşündü: ‘Dün gece yarısı o kuş iki defa öttü, dört gün sonra buğdayın toplandığı zaman insanlar abartılı sözler söylerler. Bu yıl buğdayın mahsulü önceki yıldan iyi. Bizim dağda ise buğday daha yeni açtı, vadide ise daha yirmi güne ihtiyaç var. O zaman gelince ben size buğday toplamada yardımcı olayım’ dedi.

Kara gülümsedi ve: ‘Sen de, ne iş olursa olsun bize yardımcı oluyorsun...’ diye gülerek karşılık verdi.

Lai Shun: ‘Kara, bugünlerde hep rüya görüyorum, ben de biliyorum senin evine gelmemeliyim fakat rüyada hep seni görüyorum, uyanınca kalbim karmakarışık oluyor...’ diye gelme sebebini anlattı.

Kara beklenildiği gibi sakinleşti ve: ‘Ne görüyorsun rüyada?’ diye sordu.

Lai Shun: ‘Bazen senin yeni elbise giyindiğini görüyorum. Kasabaya gidiyorsun, çok fazla insan sana zurna çalıyor, sen yerel opera söylüyorsun. Sanki on yedi on sekiz yaşlarında gibi duruyorsun. Bazen restoranın kapısındaki söğüt ağacının altında ağlıyorsun. İyi rüya gördüğümde kalbim rahatsız oluyor. Çünkü derler ki; rüyanın tersi çıkar. Düşünüyorum bu kötü şeylerin alameti olabilir mi

diye? Rüyamda kötü şeyler görünce de yine de gerçeği mi gördüm diye düşünüyorum. Ondan dolayı sana bakmaya geliyorum. Komik değil mi?’ dedi.

Kara gerçekten güldü: ‘Lai Shun senin ağzın tatlı, dediklerin kulağa hoş geliyor’ diye karşılık verdi.

Lai Shun ciddi bir şekilde ‘Fakat bu gerçek, bir cümlesi yalansa, şeytan benim ruhumu kapıp gitsin!’ diye kendi kendisine ilendi.

Kara Lai Shun’un zayıf ve bembeyaz suratına bakıyordu. Lai Shun da ondan bakışlarını kaçırmıyordu. Tam tersine gözleri ile cesurca karşısındakine aynı şekilde mukabele ediyordu. Kara’nın aşkını kaşlarından ve gözlerinden okuyordu. Lai Shun’un kafasında bir sürü şey canlanmaya başlamıştı ve sanki bu fikirler onun ayaklarını yerden kesmiş bulutlara çıkarmıştı.

Kara: ‘Lai Shun, senin canın sıkıldığı zamanlar benim evime gelip otur. Sen de bu yaşa gelmiş birisin artık, ne olursa olsun sen hala bir kadın bulamıyor musun?’ diye ağzını aradı.

Bu sözler Lai Shun’un yarasına dokunmuştu. Lai Shun gözyaşı dökmese de acı acı tebessüm etti.

Kara: ‘Neden gülüyorsun?’ dediğinde

Lai Shun ona: ‘Ben bekârlığı hak ediyorum! O zaman senin peşinden birazcık daha koşsaydım, bu iş olacaktı. Fakat ben... Mu Du’nun kaderi benden daha iyi...’

Kara bu noktada susmayı tercih etti.

Lai Shun: ‘Kara, Mu Du sana iyi davranıyor mu? Dük-kân açmak güzel bir şey fakat insanı çok yorar. Kendi bedenine iyi bak, siz kadınların vücudunda her ay kırmızı günler vardır. Soğuk su içme, sen bir de nehre gidip direk iki şişe su alıyorsun?!’ diye ona öğüt vermeye başladı.

Kara birden şaşırırverdi, bu şeyleri o nasıl biliyordu? Onun yüzündeki ifadelerden mi anlamıştı? Bunları Mu Du bile bilmezdi. Onunla birlikte yatan, yiyip içen Mu Du bile bilmezken Lai Shun anlayabiliyordu! Kara aniden beyaz yüzlü bu adamın tamamen onun kalbinde olduğunu anlaşıverdi. Çok duygulandı.

Kara: 'O biraz aptaldır, sadece benim dediklerimi yapar.' dedi.

İkisi bir sürü konu hakkında muhabbet ettikten sonra Lai Shun zamanı unutmuş, Kara ise kendini akışa bırakmıştı. Kara, dağın derinliklerinden ayrılıp bu düz vadideki biriyle evlenmiş, o ve genç erkek hiçbir zaman evle ilgili konuşmamışlardı. Mu Du ile evlendikten sonra ise o onu ne aşağılamış ne de dövmüştü fakat başka hiçbir şeyi de bilmezdi. Hatta o hiçbir zaman onun yalnızlığının sık sık kalbine saldırdığını bilmezdi. İnsan ne de olsa insandı, saygı duyulmanın yanında aşkı hissetme arzusu da vardı. Özellikle de kadınlar. Kaplan'a kaplan denirse kaplan olur, küçük köpek ve kediye ise küçük köpek ve kedi denir ya! Bu da böyle bir şeydi.

Lai Shun sohbet esnasında farkına varmadan doğal bir biçimde Kara'nın elini tutuvermişti. Yumuşak dili ile yalıyor, dişile de hafifçe ısıırıyordu. Kara hiçbir ses çıkarmadı. Bittiğinde o Lai Shun'u kapıya kadar uğurladı. Gökyüzü yıldızlar ve ayla kaplı, gece ise derin bir karanlık içerisindeydi. Köyün dışını her taraftan kuşatan olgunlaşacak buğdaylar küçük rüzgâr esintisiyle sallanıyorken üstlerine vuran ay ışığı dalgalı bir şekilde parlıyordu. Kara, tarladaki nisan ayının insanı büyüleyen yoğun toprak kokusunu dolu dolu içine çekti. Tüm göğsü ferahladı.

Restoran her gün açıktı. Buğdayların toplandığı günde bile kapanmadı. Mu Du ağır ve dayanıklı bir inek gibi geceleri buğdayları hasat ediyor, onları harmanlıyor, sabanla toprağı sürüyor, tohum ekiyor; gündüz olunca da dükkânı açıyor yemek satıyordu. O kadar yorulmuştu ki şekli bile

değişmişti. O günkü işi bittiğinde sanki ağaç dalından düşüp ölen yılan gibi yatağa kıvrılıp derince uyuyor bir daha da kalkamayacak gibi duruyordu.

Kara gece yarısı kalkıp, Mu Du'yu dürtüyorsa da o kalkmıyordu. Sonrasında ise okulun ders zili'nin çalmasını bekliyordu.

Bu aile artık eskisi gibi fakir değildi. Onlar da artık parası olan insanlardı. Köylüler onlara özeniyordu. Kara, kredi memuru ve oğluna rastladığında artık onlardan çekinmiyor ve onları takmadan yanlarından geçip gidiyordu. Bir keresinde pazarda hususi birine ait olan elbise dükkânında genç erkek kasaba başkanının kızı ile ipekten fuların fiyatını soruyorlardı, yüksek sesle tartışıyorlar, beş kuruş para için pazarlık yapıyorlardı. Kara yaklaşıp, cüretkârca: 'Kaç para?' diye sordu.

Cevap '13 yuan'di. Kara: 'Bana bir tane ver!' deyip cebinden parayı çıkarıverdi ve fuları alıp oradan ayrıldı. Genç erkek ve kasaba başkanının kızının suratı küçük düşmekten kıpkırmızı olmuş utanç içinde kalıvermişlerdi. Aslında Kara bu fuları takmazdı, hele ki böyle bir kış gününde. Mu Du: 'Böyle yapmaya değer mi ki? Bunu neden aldın?' dedi. Kara: 'Neden mi? Sen hala anlamadın mı?' diye sordu. Mu Du, Kara'nın parayı israf ettiğini düşünüyor ve kendisi de yavaş yavaş daha fazla harcamaya başlıyordu. Başkaları sık sık ona sataşp onunla bahse girip, bahsi kaybedince ona içki, sigara aldirtıyor ya da dükkâna gelip birkaç domuz bacağı kemirip bir de iki kâse makarna yiyorlardı. Bunun dışında para ile kumar oynamaya başlamış, poker kâğıdı ile yenip yeniliyordu. Eğer ortam onu mutlu ederse sabahlara kadar kumara devam ediyordu. Kara'nın tek başına toprak yatakta yatmasını ise hiç önemsemiyordu.

Kara'nın bu konuda bazı yapıcı eleştirileri olmaya başlamıştı. Yemek yerken iki tane hafif yiyecek yapıp masaya koymuş ve iki tane de sandalye koymuştu. Sıcakkanlı bir biçimde Mu Du'yu çağırıp birlikte yemeğe davet etmişti

fakat Mu Du deniz gibi koskoca büyüklükte bir kase alıp içine yemekleri doldurmuş ve kapıya gidip dışarıdakilerle bir yandan muhabbet edip bir yandan da yiyordu. Akşam yemeği geçtikten sonra Kara; Mu Du'ya onunla birlikte oturmasını söylemiş Mu Du ise: 'Restorandaki işleri sen planla, ne yapmam gerekiyorsa bana söyle yeter!' diyerek lafını kesmişti. Kara: 'Sen başka bir şey söylemeyi bilmez misin?' deyince; Mu Du da: 'Söylenecek ne var ki? Başka bir şey yok! Hadi uyu' deyip sonra uzanıp direkt olarak uykuya daldı.

O sırada Lai Shun geldi. Kara, onun gitmesine izin vermedi. Ona bir sürü soru sordu. Bir gece Mu Du yine kumar oynamaya gitmişti. Lai Shun ve Kara evde sohbet ediyorlardı. Gece yarısına kadar muhabbet ettiler. Konu Mu Du'dan açılınca Kara uzunca bir iç çekiverdi ve gözleri doldu. Lai Shun onu teselli etti ancak onu ne kadar teselli ederse etsin daha fazla üzülüyordu. Sonra Lai Shun'un bacağına kapandı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı... Horoz iki defa öttüğünde kapı Mu Du tarafından çalındı ve Mu Du kapıdan içeri giriverdi. Odada lamba kapalıydı. Sanki aniden arkadaki pencereden bir şeyin gölgesi geçivermişti. Mu Du 'Kara, pencerenin dışarısında ne var?' diye sordu.

Kara inanılmaz korktu ve: 'Ne var ki? Şeytan mı?' dedi. Mu Du kıyafetlerini çıkartıp yatağa girdi. Uzanıp 'Benim gözlerim artık iyi değil, sandım ki pencerenin dışarısında bir şey hareket etti! Onu görmesem de insanlar hep şeytanın olduğunu söylerler. Ne olursa olsun sen yine de geceleri erkenden pencereyi kapativer.' dedi. Kara: 'Sen bir de beni böyle mi düşünüyorsun? Bari şeytana gelmesini söyle, odada kimse yok. Şeytan bana eşlik etse de iyi olurdu.' diye karşılık verdi. Mu Du: 'Şeytanın olduğunu söylerler, nerede söylerlerse orada şeytan bitiverirmiş? Uyu hadi' dedi ve sonra horlamaya başladı.

6

Başlarına asla tahmin edemeyecekleri bir şey gelmişti. Bu hadise o kadar beklenmedik ve ani bir şekilde gelişti ki; olayın içindekiler de, dışındakiler de hazırlıksız yakalanmışlardı. Kredi memuru bir gecede zor duruma düşmüş, o günden sonra da hapse girmişti. On beş yıllık cezadan sonra bir daha gün yüzü göremeyecekti.

Kredi memuru kanunu çiğnemiş, üç yıldır kamu parası ile rüşvet yemiş ve otuz bin yuan'ı hususi şirketine yatırım olarak kullanmıştı. Kredi paralarını kullanarak başkalarına açıktan ve gizlice şantaj yapıp sömürmüştü. Bu işlerden elde ettiği haksız kazanç miktarı altı bin altı yüz yuandı. Bu ağ ortaya çıkınca, polis tarafından takibe alındı ve sonunda da hapishane aracı ile götürüldü.

İlçe araştırma ekibi kasabaya gelip on gün kaldılar, onuncu günün sabahı arabanın kulak tırmalayıcı siren sesi restoranda uyuyan Kara'yı uykusundan uyandırdı. O, pencere çerçevesinden dışarıya baktığında doğu tarafından güneş doğuyordu. Hapishane aracı kredi memurunun kapısında park edilmişti. Kara'nın kalbi ve bedeni tir tir titriyordu. Kara, ayağı ile ölü gibi uyuyan Mu Du'yu tekmeliyor, sessizce: 'Hemen kalk, emniyet müdürlüğü birirlerini yakalıyor!' diyordu. İkisi kapıyı açıp çıktıklarında kasabanın caddesi insanlarla doluydu. Hepsi yüksek sesle münakaşa ediyorlardı.

Kara onlara yaklaşıp: 'Kimi tutukluyorlar?' dediğinde,

Biri: 'Sen daha bilmiyor musun? Kötülüğün karşılığında kötülük, iyiliğin karşılığında da iyilik görürsün. Kredi memurunun eziyet çekme vakti geldi!' dedi.

Kara bundan nasıl haberi olmadığını anlayamamıştı! Kredi memurunun gelini olduğu dönemde kanunsuz bir

şeyler yaptığından şüphe etmiş, istediği her şeyi yapmasından endişelenmişti. Bu evden ayrıldıktan sonra bir daha onlarla ilgili hiçbir şey sormamıştı. O hep onların yaptıklarının cezasını çekeceklerini ummuş olmakla birlikte pırıl pırıl parlayan demirden kelepçenin kredi memurunun ellerinde takılı olduğunu gördüğünde bir yandan da genç erkeğin acı içerisinde hıçkırı hıçkırı ağlayarak hapisane arabasının arkasından koşması karşısında Kara'nın kalbinde onlara karşı biraz acıma hissi oluşmuştu. Ağzında: 'Bu aile bitti, hepsi mahvoldu!' diye tekrarlayıp durdu.

Restorana döndükten sonra Kara'nın suratı bembeyaz kesilmişti. Mu Du: 'Kara, araştırma ekibi geldi sen onlara ne delil verdin?' diye sordu.

Kara: 'Onlar beni bulmadılar ki, beni bulsalar da onlara ne gibi bir delil verebilirim ki?' dedi.

Mu Du: 'Dışarıda bazıları senin mektup yazıp onları ihbar ettiğini, aranızdaki kinden dolayı delillerle kredi memurunu öldürdüğünü söylüyorlar.' dedi.

Kara caddedeki kişinin kendisine neden öyle söylediğini şimdi anlamıştı ve: 'Bu saçma sapan bir varsayımdan başka bir şey değil. Gökyüzü ona karşı öfkeli, halk da ondan şikâyetçiydi. Biz onu ihbar etmesek başkaları onu zaten bulurdu!'

Mu Du: 'Bu dünyada olacakları gerçekten tahmin edemiyorsun, O zamanlar o kadar parası olan birisiydi. Hem de onursal okul müdürüydü. Kırmızı fular takar çiçeği de göğsüne ilaştırirdi ama şu anda birden kötü biri oluverdi!'

Kara: 'Sen ne anlarsın ki, başkaları tatlı sözlerle seni kandırıp yer, farkına bile varmazsın! Onun okul yapmasının sebebi kendini korumak içindi, gökyüzü onun gibi aşağılık birine artık tahammül edemedi!'

Mu Du: 'Sen böyle söylüyorsun ya, o zaman onun oğlu da öğretmenlik yapamayacak?'

Kara: 'Belki!' dedi ve başka da bir şey söylemedi.

Genç erkek beklenildiği gibi okuldan atılmıştı. O tekrar çiftçilik yapmaya başladı. Artık öğrencilerle birlikte sahada basketbol oynayamayacak, jimnastik aletinde dönüp takla atamayacaktı. O kırağı tarafından örtülmüş gibi rengi atmış halde artık ne yüzünü ne de saçlarını yıkıyordu. Ne insana ne de şeytana benzer bir hali vardı. Babasının günahını çekecekti. Geriye kalan paraları oğlu olarak geri ödemesi gerekiyordu. Genç erkek çatisını yeni tuğlalarla ördüğü evin yarısını satıvermişti. Ama hala ödenmesi gereken sekiz yüz yuan vardı. Başkalarının dediğine göre sıkıntıdan evde hıçkırıklar içerisinde ağlıyordu.

Lai Shun genç erkeğin son zamanlardaki halini Kara'ya anlatmıştı. Kara, Mu Du'ya: 'Mu Du, onlar kamu malını rahatça harcamışlardı, bu parayı bir kuruş bile eksiksiz olarak kamuya geri vermeleri gerekir fakat onun şimdi parası yok, acınası bir halde..' dediğinde, Mu Du ellerini çırparak: 'İşte bu, bu iyi oldu. O kendini asıp öldürmesi gerekir!' dedi. Kara: 'Ben düşünüyorum ki bizim hayatımız artık rahat, onlar hak ettikleri cezayı gördükçe bizim eski kinimiz de kalmadı. Bugünden sonra o ne de olsa genç biri, hem de yaşlı bir annesi ve karısı var. Onun da yaşamaya hakkı var. Biz para çıkıp onun yerine şu para çukurunu dolduralım. Sen nasıl düşünürsün?' dedi. Mu Du: 'Sana ne oluverdi? Başkalarına kendini alay mı ettireceksin?' dedi. Kara: 'Başkaları ne ile alay edecek? Ben boşandığımda ilk zamanlar başkaları benimle alay etti, şimdi ise ben onun ailesinin imdadına yetiştiğimde başkaları sadece onun ailesi ile alay edebilir!' dedi. Kara'nın fikri değişmeyecekti. Mu Du ise sadece onu dinleyebilirdi.

Kara genç erkeği bulmaya gitmişti, genç erkeğin annesi utançtan odaya saklanmış onun karşısına çıkmaya cesaret edemiyordu. Genç erkek tek başına odasında oturuyordu. Odanın duvarının her tarafı bomboştu. Elbise dolabı ve diğer dolaplar da yoktu. Kara'nın para çıkardığını görünce

yere kapanıvermiş ve neredeyse ona secde edecek bir hale bürünmüştü. Kredi memuru tutuklandıktan sonra kasaba başkanı parti içerisinde ağır bir uyarı almış, bulunduğu görevden alınarak başka bir kasabada hükümetin küçük bir görevine sürülmüştü. Genç erkeğin ikinci karısı ise eş-yalarının hepsini alıp babasının evine geri dönmüştü. Kara bu durumu ziyareti esnasında yeni öğrenmişti.

Çok zaman geçmemişti ki, bu dedikodular rüzgârın sesi gibi evden eve yayılmıştı. Herkes genç erkek ve kasaba başkanının kızının evlilik işini konuşuyordu. Onlar daha yeni gelin ve damat oldukları zaman tutkalla yapışmış gibiydiler. Sabah akşam birlikte iki kişi bir kişi gibi olmuşlardı, gökyüzü açmaya başladığında odada yaptıkları pis işleri pencereden öğrenciler de görebiliyorlardı. Sonrasında karısı onunla yatmaktan bezmiş sık sık okuldan kaçmaya başlamıştı. Bazıları eski ilçe surlarının deliğinde genç, yakışıklı ama yabancı biri ile sarılıp öpüştüğünü görmüşlerdi. Bunu herkes konuşuyordu fakat genç erkeğin aldatıldığından haberi yoktu. Yavaş yavaş karısının onunla yatmadığını fark etmişti. O karısını bunun için bir kaç kez dövmüş, sonrasında karısı onunla aynı yatakta olsa da ikisi de kendi başına buyruk yaşıyor hale gelmişlerdi. En sonunda ikisi birlikte pazar günleri hayvan gibi bir yaşam geçirmeyi kararlaştırmışlardı. Karısı akşam yemeğinden sonra üç tane uykusuzluk ilacı içiyor ondan sonra sersemleşmiş bir şekilde genç erkek ne yapmak istiyorsa yapmasını sağlıyordu. Kara bunları duyunca onlara acımış, bir yandan onların bu haline seviniyor bir yandan da kasaba başkanının kızının böyle acımasız davranmasından yakınıyordu!

Genç erkek boşanmadı fakat karısı da eve geri dönmedi. Aslında bu durumun boşanmaktan bir farkı da yoktu. Bir gün Mu Du ve Kara restoranda makarna açarken genç erkek korkakça restoranın önündeki söğüt ağacının altına oturuverdi ve: ‘Mu Du abi!’ dediğinde, Mu Du ona restorana girmesini söyledikten sonra ona çay yapıp içirdi. Daha sonra Lai Shun da yanlarına geldi. Üç erkeğin de farklı gö-

rüşleri vardı. Genç erkek : ‘Mu Du abi, ben dağın dışındaki Tong Guan’a gidip kömür çıkartmak istiyorum, Oraya nasıl gidebilirim?’ dedi. Lai Shun ‘Sen de mi, kömür çıkartmak istiyorsun? O çok zor bir iş, sen dayanabilir misin ki?’ dedi. Genç erkek ‘Benim para kazanmam gerekiyor!’ dedi. Mu Du: ‘Aslında gitmek de iyi, fakat kellen elinde olur. Eğer şansın varsa, üç beş ay çıkartır geri dönünce de ciddi bir iş kurarsın’ dedi. Kara, ışığın az olduğu bir yerde masadan uzakta duruyordu. Aklından “bu genç erkek daha önce bu şekilde azim ve ideale sahip olsaydı beni de böyle zor bir duruma düşürmez” diye geçirdi. Bu olay ona kendi hayatındaki acı tecrübeleri hatırlattı, kendini tutamayarak birkaç damla gözyaşı döktü.

Para Genç erkeğe zarar vermişti. Bu günlerde genç erkek tekrardan para bulmaya çalışıyordu. Genç erkeğin tüm ömrü para yüzünden heba oldu.

O beklenildiği gibi Tong Guan’a gitmişti ki, iki ay geçmeden bir telgraf geldi. Maden ocağı çöktü ve genç erkek ezilerek öldü. Cesedi geri gönderilmişti. Kara, onu görmeye gitti. Kafası yoktu ve sadece yüz derisi kalmıştı. O ağlamaya başladı ve şuurunu kaybedip yere yığıldı. Uyandığında yüz derisini yapıştırıp beyin gibi durması için restorandan kurumuş bir su kabağı alıp genç erkeğin boğazına geçirdi.

Sonbaharda sosyal reformlar toplumda fazlalaşmaya başlamıştı. Büyük şehirlerdeki fabrika ve iş yerlerinden insanlar her gün kasabaya gelmeye başladılar. Kendi malzemelerinin satışlarını yapıp, dağdan çıkan malları alıyorlardı. Kasabada iki tane yeni cadde oluşmuştu. Eski-den caddenin iki tarafındaki evlerinde oturup dikiş nakış işleri yapan kadınlar bir yandan ellerindeki işlerle meşgul olup bir yandan da boş işlerle ilgili dedikodu yaparlardı. Son günlerde hepsi evlerine tahtadan kapılar onun yanına da kapıdan daha büyük pencereler koymuşlardı. İçine de satılacak eşyalarını sergileyebilecekleri raflar koymuşlardı. Kara'nın restoranı da büyümüşü, bir odayı üç odaya

çıkartmışlar, söğüt ağacına kadar genişletmişlerdi. Artık sadece makarna satmıyor, her türlü etli sebze yemeklerini de yapıyor ve satıyorlardı. Yaşlı aşçıları aylık yüz yuan vererek ilçe merkezinden getirmişlerdi. Mu Du hala eskisi gibi giyiniyordu. Kıyafetleri yırtık değildi fakat temiz de sayılmazdı. O ağır işleri yapmaya devam ediyordu. Kara ise temiz kıyafetler giyinip tertemiz parlayan saçları ve pürüzsüz yüzü ile müşterilerle ilgileniyordu. Tabakları ve tencereleri, zayıf olmayan koskoca popolu bir kadın yıkıyordu. Bu kadının ne annesi, ne de babası vardı. Abisi ve yengesi ile yaşıyordu. Onu çalışması için çağırmış yeme içmesini üstlenmenin dışında bir de ona aylık otuz yuan maaş veriyorlardı.

Kara bu şişman kadını çok seviyor, güzel yemek ve içecekleri ondan hiç esirgemiyordu. Hava kararıp dükkânı kapattıktan sonra ise onunla birlikte uyuyordu. Erkeklerle ilgili konuşuyorlar ve nasıl kadın olunması gerektiği hakkında muhabbet ediyorlardı. Bu kadının dış görünüşü çok kaba fakat içi çok ince biriydi. Aşkın ne olduğunu çok genç yaşta anlamıştı. Kara'ya, bu dükkâna gelip çalışmaya başladığından beri neden karı-koca olarak eşiyle birlikte yatmadığını sordu. Kara ise konuyu başka noktalara çekmeye çalışarak mevzuyu geçiştirdi.

Lai Shun sık sık restorana geliyordu. Patron ve çalışanlarla muhabbet edip gülüşüyorlardı. Üç kadeh içkiyi hemencecik mideye indiriyor, gözleri mayışıyor ve çatıdaki yarıktan süzülen ışığa ölü gibi bakarak büyüleniyordu. Şişman kadın bu duruma anlam veremiyordu. Ona göre o ışık huzmesinde farklı bir şey göremiyordu. Sayısız canlı uçan şeyler yükselip alçalıyordu. Kara: 'Hadi Git bulaşık yıka!' dedi ve kendisi masanın yanına oturup hiçbir şey konuşmadan içki içmeye başladı.

Hava kararınca, Kara şişman kızla birlikte eve dönüp uyuyacaktı. Mu Du yine restoranda uyudu. Yaşlı aşçı: 'Mu Du sen neden eve dönüp karına eşlik etmiyorsun? Bana

güvenmiyor musun?’ dedi. Mu Du: ‘Geri dönüp uyumakla burada uyumanın ne farkı var ki?’ dedi. Yaşlı adam: ‘Tabii aynı değil, git de karına sıcaklığını hissettir?’ deyince Mu Du kendini tutamadan gülmeye başladı. ‘Ben bu yaşa geldim, genç çift değiliz ki artık!’ dedi. Yaşlı aşçı: ‘Sen kaç yaşındasın? Benden yaşlı mısın? Ben senin yaşındayken, hiçbir gece evden çıkmak istemezdim’ dedi. Mu Du yine gülmeye başladı ve ‘Ben de geri gitsem yapacağım şey yine aynı; ayda bir, on beş günde bir kere yeterli!’ dedi. Yaşlı aşçı: ‘Sen varya! Geri dönüp yine de güzel sözler söyle ona, ilçedeki çiftler her gece ilçe dışına gidip nehir kenarında omuz omuza dolaşırlar.’ bunları dedikten sonra iç çekip ‘şehir ve köy arasında fark var!’ dedi.

Buna rağmen Mu Du yine de restoranda uyudu, Kara birkaç kez şişman kızı gece yarısı dükkâna gönderip bir şeyler aldırıyordu. Bir keresinde ona gerçekten çok zahmet vermişti. Onunla ilgilenmiyormuş gibi davranıyordu.

Ağustos’un on beşinin akşamı ay çok yuvarlak doğmuştu. Herkes ailecek evde buluşup ay keki yiyorlardı. Fıstık ve kestane kabuklarını soyuyorlardı. Restorana gelip yiyen neredeyse hiç kimse yoktu. Yaşlı aşçı da öğlen ilçe merkezindeki evine döndü. Şişman kız erkenden dükkânı topladı, kapıdaki taş masaya içki ve çay koydu. Patron çifti çağırıp içmelerini söyledi. Hiçbir yerde Kara’nın gölgesini dahi göremedi. Mu Du: ‘Kesin Lai Shun gece yarısı yalnız kalmasın diye onu çağırmaya okula gitmiştir,’ dedikten sonra uzun bir süre dönmedi. Mu Du şişman kızı onlara bakmaya gönderdi. Geri döndüğünde şişman kız okulun kapısının kilitli olduğunu söyledi. Köpek büyüklüğünde bir insan bile göremezsin, dedi.

Aynı anlarda derin dağın elli kilometre uzağında küçük bir dağ köyünde bir olay meydana geldi. Küçük bir çocuk keskin bir sesle: ‘Hemen gelin de şuna bakın, çok güzel bir şey var. Bir iple bağladılar, muhtar da gitti!’ diye bağıırıyordu. Ailecek ay keki yiyen erkek ve kadınlar dağın

dışından maymun oynatan adamın geldiğini zannettiler. “Aydın bir hayli parlak olduğu böyle bir ortamda, güzel bir bayram gecesinde köylüler için neşe kaynağı olacak.” Diye düşündüler. Yahut dağdan gelen avcı ender bulunan bir şey getirecekti veya uçan yabani bir hayvan bulmuş olabilir. Bu hayallerle birlikte koşarak bakmaya gittiler. Köyün girişindeki dağdan gelen küçük akarsuyun üzerindeki tek eski söğüt kütüğünün üstünden geçerek karpuz tarlasının içerisinde artık neredeyse çürümeye yüz tutmuş, otlarla kaplı eski kulübeye geldiklerinde ise çıplak bir erkek ve kadını ipe bağlanmış şekilde gördüler. Üstleri biri tarafından çarşafla örtülmüştü.

Köyün muhtarı onları sorgulamaya başlamıştı:

- Siz nerelisiniz?

Batı vadisi köyündeniz.

Neden buraya geldiniz?

- Eve gidiyorduk, hava karardığı için yol iyi yürünmüyordu bundan dolayı da geceyi burada geçirmek istedik.

- Peki sizin aranızdaki ilişki nedir?

Karı-Koca!

Bunu belgeleyebilir misiniz? Evlilik belgesi var mı? Evden mi kaçtınız, alçak bir çift misiniz? Kadın satıcısı mısınız? Bu kadını kaçırdın mı? Bunları nasıl bilebiliriz?

Hayır, biz uyuyacak bir yatak takımı bile aldık. Dışarıda çalışan insanlarız. Ailemizle birlikte buluşmak için acele ediyorduk ki, yetişmedi...

Bu sözler üzerine; muhtar: ‘Hoş görülebilir’ diyerek ipleri çözdü. Onları izleyen insanları kovdu ve elbiselerini onlara iade etti. Köylüler kendisi gibi hoşgörülü bakmıyorlardı. Onlar karı koca olduklarını söyleseler de ‘geceyi dışarıda geçirmek için geldikleri açık’ diye düşünüyorlardı. Aydın bu kadar güzel olduğu bir günde köylerinin giri-

şinde böyle bir hadisenin yaşanması köylülerin bayramını da olumsuz olarak etkilemişti. Belki böyle ruh haliyle de; köylülerden biri, ceza göstergesi olarak taşıdığı soğuk bir kova suyu onların başlarından aşağıya dökmüştü. O erkek ve kadın ayrı ayrı çığlık atmışlardı. Neye uğradıklarını şaşırmışlar, kadın kayıp yere düşmüş ve bağırmıştı. Erkek ise onu yerden kaldırdı ve telaşlı bir şekilde: 'Koş! Koşarsak tüm vücudumuz terlemiş sayılır ve soğuk hava kemiklerimize işlemez!' demişti.

Kadın kafasını kaldırdığında koluna girilmiş bir şekilde koşuyordu. Bilmiyordu ki; bu yol daha ne kadar sürecekti. Yolun sonunda onu acı mı bekliyordu, yoksa tatlı mı? Bu koşuş kedere mi yoksa mutluluğa mıydı?

1985 Ağustos başı, hastane odasında...

Jia Pingwa, 1952 yılında Çin'in Shaanxi eyaletinde, Danfeng ilçesinin Dihua kasabasında doğdu. 1975 yılında Kuzeybatı Üniversitesi Çin Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Halen Çin Ulusal Halk Kongresi temsilcisi, Çin Yazarlar Derneği Yardımcı Başkanı, Shaanxi Eyaleti Yazarlar Derneği Başkanı, Xi'an Edebiyat ve Sanat Derneği Başkanı görevlerini yürütmekte olup, 'Yan Nehri' ve 'Güzel Yazılar' dergilerinin baş editörlüğünü yapmaktadır. 'Qinqiang Operası', 'Terk edilmiş Şehir' gibi onlarca unutulmaz esere imza atan Jia Pingwa, Çin'de; Mao Dun, Lu Xun, Lao She edebiyat ödülleri gibi elliden fazla ödüle layık görülmüştür.

Uluslararası alanda da büyük başarılarla imza atan Jia Pingwa; Amerika'da Pegasus edebiyat ödülü, Fransa'da Prix Femina gibi ödüllere layık görülürken eserleri Türkçe, İngilizce, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Almanca, Rusça, Japonca ve Korece gibi otuzdan fazla dile çevrilmiştir. Ayrıca yirmiden fazla eseri sinema, dizi ve tiyatroya uyarlanmıştır.

gece
kitaplığı

www.gecekitapligi.com

 /gecekitapligi

 /gecekitap

 /gecekitapligi

9 786257 702140